

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Београд
Ул. Устаничка бр. 29
К-По₂-42/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

**СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД
14. септембра 2010. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, свима.

Председник већа отвара заседање, објављује предмет главног претреса и састав већа, те УТВРЂУЈЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **пуномоћник оштећеног Зија Рибиха Наташа Кандић, као и Славица Јовановић, по пуномоћју које прилаже,**
- **окривљени Богдановић Симо, са браниоцем, адвокатом Малешевић Савом, за кога се по заменичком пуномоћју јавља адвокат Батиница Бранко,**
- **окривљени Богдановић Дамир, са браниоцем, адвокатом Иваном Јанковићем,**
- **окривљени Стојановић Зоран, са браниоцем, адвокатом Горданом Живаовић,**
- **окривљени Гаврић Томислав, са браниоцем, адвокатом Миланом Бирманом и**
- **окривљени Шевић Ђорђе, са браниоцем, адвокатом Слободаном Батрићевићем, за кога се по заменичком пуномоћју јавља адвокат Гордана Живановић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ту нема колизије у одбрани, за сада, добро.

Предмет главног претреса је кривични поступак који се води против окр. Богдановић Симе и др., због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 КЗ СФРЈ, у вези чл.22. КЗ СФРЈ, а по оптужници Тужилаштва за ратне злочине, од 30.04.2010. године.

Веће које ће судити је у саставу, судија Растко Поповић, председник већа и судије чланови већа су судија Снежана Николић-Гаротић и Винка Бераха-Никићевић.

Да ли има неких примедби неких на састав већа?

Нема примедби на састав већа.

Да ли сте сагласни да одржимо главни претрес данас?

На сагласан предлог странака,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Главни претрес је јаван.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ОКРИВЉЕНИХ

Окривљени БОГДАНОВИЋ СИМО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, Богдановићу. Добро, Богдановићу, Ви сте давали личне податке код истражног судије. Да ли има неких измена у Вашим личним подацима?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, добро. Окривљени Богдановић Сима, од оца?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Ђорђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И мајке?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Милке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Девојачко?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Чакчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рођени сте у?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Мурска Собота.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: 30.09,1949. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, са адресом?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Доктора Предрага Вулете 83, Рума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, држављанин сте Србије?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Имам неколико занимања, машиновођа, механичар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте аутомеханичар сте рекли код истражног судије, добро. Ожењени сте?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двоје деце?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, војску сте служили?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: 1968. и 1969.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Прво у Краљеву, онда у Ужицу и на крају највише у Ужичкој Пожеги.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се водите негде у војној евиденцији?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нигде?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Мислим, водио сам се, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада се не водите?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте осуђивани?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Условно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осуђивани сте, добро. Од имовине, да ли имате нешто од имовине?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Имам оно мало кућице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малу кућицу? Добро, да ли се води још неки кривични поступак против Вас, осим овог?

Окр. СИМО БОГДАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, можете да седнете. Дамире?

Са личним подацима као на записнику код истражног судије.

Окривљени ДАМИР БОГДАНОВИЋ

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, отац Сима?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајка?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Надежда.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, девојачко презиме мајчино?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Газибарић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте у?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Руми, 12.03.1972. године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, адреса иста, јел тако?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Водим се на тој адреси, али живим на другој адреси.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Рођен сам и водим се на Предрага Вулете 83.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, доктора Предрага Вулете 83, а живите?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Живим на Орловићева 4-ц/10, Рума.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто Рума?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, држављанин Србије?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Таксиста.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ожењен?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Двоје деце.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро завршили сте основну школу?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војску служили у Косовској Митровици 1992. године?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: 1991. и 1992. године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војна евиденција општина Рума?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, од имовине?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Немам ништа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, добро, јесте осуђивани?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Јесам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овде сте пријавили да сте неосуђивани, па због тога. Да ли се води још неки кривични поступак против Вас?
Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете да седнете. Стојановић Зоран.

Са личним подацима као на записнику код истражног судије.

Окривљени ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, од оца?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И мајке?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Невенке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Девојачко?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Недељковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте у? Које године, који датум, уствари?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: 24.02.1960. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1960. године, добро, станујете на адреси?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Дринска 30, Лозница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, по занимању сте?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Водоинсталатер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Држављанин?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Србин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, породичне прилике?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Разведен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико имате деце?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Двоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте служили негде војску?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Да, Крагујевац 1981.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: 1981. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, војна евиденција општине, где се водите у војној евиденцији?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Лозница.

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Лозница, добро, дал и имате нешто од имовине?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро јесте осуђивани?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још неки кривични поступак против Вас?

Окр. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Гаврић Томислав.

Са личним подацима као на записнику код истражног судије.

Окривљени ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени Гаврићу станите ту, добро. Од оца?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Имам говорну ману.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате говорну ману?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, полако, не морате да журите. Хоћете да ја прочитам да Вам буде лакше?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живослав, мајка Стана?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Девојачко Малешевић?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте у Шапцу?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 08.01.1966. године.

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса је Шабац, Војводе Мишића 17?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Држављанин Републике Србије?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању економски техничар.

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењен, отац двоје малолетне деце?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завршио средњу економску школу?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војску служио у Тетову 1987. године?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војна евиденција општине Шабац?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада морам да Вас питам за имовно стање, да ли имате нешто од имовине?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без имовине, добро. Јесте осуђивани?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води неки кривични поступак против Вас још?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тренутно да ли се води сада?

Окр. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле, не води се кривични поступак.

Са личним подацима као на записнику код истражног судије.

Окривљени ЂОРЂЕ ШЕВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шевић Ђорђе?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Да, од оца Стевана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И мајке?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Љубице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Девојачко презиме?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Митић.

Са личним подацима као на записнику код истражног судије, с тим што је девојачко презиме мајке Мидић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођен у Сремској Митровици, јел тако?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Да, 17.11.1972. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, адреса?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Вељка Дугошевића 34.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, држављанин Србије?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Аутомеханичар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разведен?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без деце?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Да, погинула м је кћерка пре две године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завршио основну школу?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војску?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Нисам служио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Отпуштен из војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ослобођени сте?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војна евиденција, да ли се водите негде у војној евиденцији?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Не.

Не води се у војној евиденцији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од имовине?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без имовине. Добро, Вас нећу ни да питам да ли сте осуђивани, јер се налазите на издржавању казне.

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Налази се на издржавању казне у КПЗ Сремска Митровица.

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још неки кривични поступак против Вас осим овог?

Окр. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се други кривични поступак. Добро, седите.

Као окривљени у поступку имате одређена права и обавезе. Значи, имате право на браниоца. С друге стране, имате право да не износите своју одбрану и да не одговарате на постављена питања, уколико то не желите. Уколико то будете желели, онда знајте да све то што будете рекли, против Вас може се користити као доказ.

Такође, дужни сте да пратите ток главног претреса и да износите чињенице и доказе у вашу корист, да предлагете доказе и да постављате питања и да стављате примедбе. Да ли је то јасно?

Окривљени упозорени и поучени у смислу члана 4., 89. и 316. ЗКП-а.

Главни претрес започиње читањем оптужнице Тужилаштва за ратне злочине, КТРЗ бр. 7/08 од 30.04.2010. године од стране заменика Милана Петровића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

На основу чл.46. став 2 тачка 3., чл.265. став 1 и чл.266. Законика о кривичном поступку, а у вези са одредбама из чл.3. и чл.4. став 1 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

**БОГДАНОВИЋ СИМА,
БОГДАНОВИЋ ДАМИРА,
СТОЈАНОВИЋ ЗОРАНА,
ГАВРИЋ ТОМИСЛАВА,
ШЕВИЋ ЂОРЂА,**

са познатим личним подацима,

Што су:

За време оружаних сукоба на територији Босне и Херцеговине, бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, који су се водили између наоружаних формација од стране српског, муслиманског и хрватског народа у периоду од почетка 1992. до 1993. године, као припадници српске стране у сукобу на подручју општине Зворник, кршећи правила међународног права из чл.3. став 1 тачка 1 под а) и ц) Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (Четврта Женевска конвенција), која је ратификована одлуком Народне скупштине ФНРЈ («Службени лист» бр,24/50) и правила из чл.4. став 2 тачка а) и ц) Допунског протокола уз женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), на тај начин што су саглашавајући се са радњама других и по међусобном договору, учинили:

Догађања у селу Скочић

Као припадници паравојне групе, под командом окривљеног Богдановић Симе, са којима су били и неидентификовани војници познати по именима и надимцима «Рајко», «Богдан», «Драгана», «Тихи», «Јаза из Руме», «Лазих», «Жути», «Раденко», «Џамаши», «Савкић», «Алић», «Бане», «Зоран из Шапца», «Славица», у поподневним часовима 11.07.1992. године, са два возила дошла у село Скочић, општина Зворник, у ком селу су по принудном исељавању становника муслиманске

националности, остали да живе са српским становништвом становници ромске етничке припадности, па су:

-прво, протизаконито, самовољно и без било какве војне потребе срушили џамију у Скочићу постављањем експлозива под темеље џамије и тако уништили имовину великих размера;

-затим, отишли у део села где живе оштећени Роми, извршили претрес њихових кућа тражећи новац и ствари од вредности, а затим све оштећене, њих 27 цивилних лица, међу којима су били деца, жене и одрасли мушкарци, сакупили у једну кућу и двориште власништво Рибић Хамдије и од њих захтевали да им предају наоружање и личне вредне ствари, па су тако из куће оштећеног Раими Мемеда одузели и присвојили више ствари, међу којима је био телефон, кафа и сличне ствари, а од оштећене Хаџире одузели и присвојили златну бурму са прста руке, претећи јој да ће јој прст одсећи ако га сама не скине, те од оштећене заштићене сведокиње «Гама» златне минђуше, привеске у облику крста и потковице и прстен са руке, на који начин су према оштећенима нечовечно поступали, одузимањем неопходних ствари за њихов живот и златни накит за који су емотивно везани;

-затим су, по распоређивању са наоружањем по кући и у дворишту, већи број оштећених тукли рукама, ногама, кундацима пушака и другим предметима, наносећи већи број телесних повреда једном броју оштећених, а једно лице и убили и то Рибић Арифа који је од удараца прво пао на под, а тада га један од припадника ове паравојне групе лишио живота пуцањем из пушке, док је оштећену Агановић Бисеру, која им се после убиства Арифа обратила плачним гласом: «Немој, сине», други припадник паравојне групе ударио кундаком пушке по глави од ког ударца се иста онесвестила, а оштећеног Агановић Еседа окривљени Стојановић Зоран ударио бандашом од бицикле по глави;

-да би након тога, једном броју оштећених мушкараца наредили да свуку одећу се себе и да врше орални секс међу собом, што су они морали и учинити, а међу којима су били оштећени Агановић Мухамед и Есед (рођени деда и унук), те тако према свим оштећенима нечовечно поступали, вређали људско достојанство и психички мучили, обзиром да су сви оштећени ближи и даљи сродници;

-затим је окривљени Богдановић Сима оштећеном Агановић Еседу ножем одсекао пенис, наневши му тешку телесну повреду, те потом из куће извео оштећену заштићену сведокињу «Алфа», једним крајем опасача јој везао руке а други крај опасача везао за ограду, па по

свлачењу доњег дела одеће тако је везану силовао, а након тога кљештима покушавао да извади два златна зуба из њених уста, на који начин ју је и физички и психички мучио;

-за које време су неидентификовани припадници ове паравојне групе одвезли у оближње куће малолетне оштећене заштићене сведокиње «Бета» и «Гама» и тамо их силовали и то војник по имену «Богдан», малолетну оштећену заштићену сведокињу «Бета», а после њега и још неколико припадника исте групе, а војник по надимку «Тихи» малолетну оштећену заштићену сведокињу «Гама», уз претњу пиштољем.

Те након свега, оштећенима наредили да уђу у товарни сандук теретног возила, а међу њих убацили тело Рибић Арифа, а потом отишли у село Малешић.

Догађања у селу Малешић

А) По доласку са возилима у Малешић, исте вечери 11.07.1992. године, ова паравојна група под командом Богдановић Симе из заробљене групе цивила издваја оштећене заштићене сведокиње «Алфа», «Бета» и «Гама» наређујући им да изађу из теретног возила и када то заштићена сведокиња «Бета» није хтела учинити, окривљени Стојановић Зоран јој је запретио «изађи или ћу пуцати у тебе», након чега су све три оштећене изашле из возила и са њима да их чувају да не побегну, изашла два или три неидентификована војника ове групе, док су остали припадници паравојне групе под командом окривљеног Богдановић Симе, међу којима су били сви окривљени као и други неидентификовани војници, друге оштећене под окриљем мрака одвезли до једне јаме у насељу «Хамзићи» (највероватније је реч о раније ископаној јами приликом вађења песка) и ту их појединачно изводили из возила и убијали из ватреног оружја и употребом ножева и лешеве бацали у јаму, па су тако на овом месту укупно убили 22 цивилна лица и то: Ферхатовић Мушка, званог «Бисера», Бајрић Зумра, Бајрић Џемила, Нухановић Хаџирам, Агановић Мехмеда, Агановић Бисера, Агановић Зекира, Агановић Ешефа, Агановић Еседа, Агановић Бериза, Агановић Мирзета, Агановић Шерифа, Рибић Бибера, Рибић Сарајка, Рибић Шемсу, Рибић Исмета, Рибић Шефика (која је тада била у видној трудноћи), Рибић Златију (коју су пре убиства силовали), Рибић Мехмеда, Рибић Расима, Нухановић Арифа и Нухановић Зиба,

а ранили једно лице - оштећеног малолетног Рибић Зија, рођеног 16. фебруара 1984. године, који је сплетом околности преживео овај догађај, а пре него што ће га извести из камиона до јаме, оштећени тражио да иде код своје мајке а они му одговорили: «Сада ћеш ићи код мајке» и након пуцања и ударања ножем бацили га у јаму.

Б) У периоду од неколико месеци, почев од 11.07.1992. године, ова паравојна група под командом окривљеног Богдановић Сима, међу којима су и сви окривљени као и други неидентификовани војници, незаконито су држали затворене у кућама у Малешићу оштећене заштићене сведокиње «Алфа», «Бета» и «Гама», које куће су звали «бела кућа», «чичина кућа» и «жута кућа», наређујући им да перу њихову одећу, чисте куће, спремају храну или да их сексуално задовољавају, при чему су их више пута тукли и над њима се сексуално иживљавали, што су све оштећене морале трпети и чинити;

Па су исте ноћи по доласку у Малешић све три оштећене биле силоване и то: оштећена заштићена сведокиња «Алфа» од неидентификованих припадника ове групе по надимку «Раденко» и «Лазих», оштећена заштићена сведокиња «Бета» од окривљеног Стојановић Зорана, а оштећена заштићена сведокиња «Гама» од неидентификованих припадника по надимцима «Рајко» и «Бели» а наредних дана и за све време боравка у Малешићу, све три оштећене су биле свакодневно сексуално злостављане и силоване више пута од већег броја припадника ове паравојне групе и то: оштећену заштићену сведокињу «Алфа» су силовали, тукли и над њом се сексуално иживљавали окривљени Стојановић Зоран и лица по имену «Раденко», «Рајко» и «Лазих», оштећену заштићену сведокињу «Бета» су силовали, тукли и сексуално се иживљавали окривљени Стојановић Зоран, окривљени Богдановић Сима који јој је претио да не сме рећи његовој жени или ће је убити, окривљени Шехић Ђорђе и лица по имену «Алић», «Дејан», «Рајко», «Савкић» и заштићену оштећену сведокињу «Гама» су силовали, тукли и сексуално се иживљавали окривљени Стојановић Зоран и лица по надимцима «Жути» и «Јазо» који је терао да се скине и игра гола на столу;

А по повратку са места званог «Хамзићи» свих окривљених и других неидентификованих припадника ове паравојне групе, све три оштећене су морале опрати њихове крваве униформе, те су их тако и психички мучили и према њима нечовечно поступали обзиром да их је крвава одећа подсећала на смртна страдања њихових најближих сродника.

Догађања у селу Клиса. Петковци и Дрињача

Крајем 1992. године, паравојна група под командом окривљеног Богдановић Симе, међу којима су били и сви окривљени, одлази прво у село Клиса а потом у село Петковци и Дрињачу и са собом принудно одводи и оштећене заштићене сведокиње «Алфа», «Бета» и «Гама» које незаконито држе затворене и према њима нечовечно поступају, јер су све време оштећене морале прати њихову крваву одећу, чистити кућу и друге објекте где су били смештени и спремати им храну, при чему је заштићена сведокиња «Бета» највећи део времена морала проводити са лицем по имену «Дејан» који је тада дошао и прикључио се овој паравојној групи и који ју је све време силовао, а оштећена заштићена сведокиња «Гама» највећи део времена морала проводити са окривљеним Стојановић Зораном који ју је све време силовао и при крају боравка у Клиси је одвео у Србију, од кога је она успела побећи тек 08. марта 2007. године, да би окривљени Богдановић Сима, Богдановић Дамир, Гаврић Томислав и Шевић Ђорђе са другим неидентификованим припадницима ове паравојне групе подручје Босне и Херцеговине напустили 07. јануара 1993. године, којом приликом је војник по имену «Дејан» у Србију одвео оштећену заштићену сведокињу «Бета»,

-чиме би учинили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 КЗ СФРЈ, у везу чл.22. КЗ СФРЈ као саизвршиоци.

Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Констатује се да је прочитана оптужница Тужилаштва за ратне злочине, КТРЗ 7/08 од 30.04.2010. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазимо до дела где се саслушавају окривљени. Нека остане Богдановић Сима. Да ли желите да изнесете одбрану данас?

Окр СИМА БОГДАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли желите да изнесете одбрану?

Окр СИМА БОГДАНОВИЋ: Не, бранићу се ћутањем, а желим само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, напустите просторију, нека остане онда Дамир, нека буде ту, па пошто видим да Сима данас неће да изнесе одбрану, нека иду њих двојица доле, па ћемо вас звати. Не, не, Ви ћете бити испред, да не губимо време, ви ту будите.

САСЛУШАЊЕ ОКРИВЉЕНИХ

Констатује се да су пре саслушања првоокривљеног Богдановић Симе, остали окривљени удаљени са заседања до позивања.

Окривљени СИМО БОГДАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, прво да вас питам, да ли сте разумели оптужбу?

Окр. СИМА БОГДАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дужан сам да Вас питам, да ли признајете кривично дело које Вам је стављено на терет и имате право да се браните на који начин Ви сматрате да је најповољнији за Вас. Изволите.

Окр. СИМА БОГДАНОВИЋ: Не признајем дело, бранићу се ћутањем. Имам само да додам један приговор, а то је, када су саслушавани ти заштићени сведоци, по наредби истражног судије требали смо ми окривљени да присуствујемо. Ја нисам присуствовао, а верујем ни остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је примедба.

Окр. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Окр. СИМА БОГДАНОВИЋ: И још једна ствар, желео бих да кажем у вези сина Дамира, то дете тамо није ни било у то време, то знају сви и има и сведоци и све се зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У које време, пазите, ово је дужи временски период?

Окр. СИМА БОГДАНОВИЋ: У време које пише у оптужници, да је наводно том, наводном догађају у Скорићу присуствовао. Он је тамо дошао у јединицу тек након мог рањавања, а ја сам рањен 13. августа 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја морам да Вас прекинем, јер Ви износите одбрану или се браните ћутањем?

Окр. СИМА БОГДАНОВИЋ: Не, само сам рекао да ћу рећи две, три реченице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чини ми се као да је почело са изношењем одбране.

Окр. СИМА БОГДАНОВИЋ: Користићу своје право да поставим питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То имате право, добро. Ништа, то је то?

Окр. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не желите да одговарате на питања, евентуално и да износите одбрану?

Окр. СИМА БОГДАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ништа, хвала. Можете да седнете. Нека дође Богдановић Дамир.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дамире, изволите.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, имате право, само прво да Вас питам, да ли признајете извршење кривичног дела које Вам је стављено на терет?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не, не, искључено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не признајем, везе немам никакве, хвала богу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ми је дужност да Вас питам, а сада.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Уствари, имам неке везе, али нисам крив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснићете нам сада. Извоолите.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Поштовани председниче судског већа, уважени чланови судског већа, господине тужиоче, госпођо Кандић, гпсподо адвокати, добар дан свима у судници. Драго ми је што је ово суђење најзад почело и што ми се пружа прилика да се чује истина о мени, овај, а истина је да су се држава и судски органи тешко огрешили о мене, дела која ми се стављају на терет нисам учинио, нисам крив. Никада у животу никога нисам повредио, нити учинио зло никоме и са тиме се поносим.

Прва неправда која је према мени учињена, учињена је тако када сам давао изјаву пред истражним судијом, где је одмах на почетку изјаве уместо 17. август 1992., као датум мог доласка у јединицу, уписан седми месец, иако сам ја још неколико пута током давања изјаве нагласио и рекао да сам дошао, у одговору на питања 17. августа 1992. године у јединицу и тако је остало и забележено у даљем тексту моје изјаве. У оптужници је искориштено ово, у седмом месецу и мислим да ми је нанета јако велика штета. Има још доста грешака у тој изјави које су направљене и овај, ја сам због тога написао приговор истражном судији са исправкама тих грешака у тексту и са молбом судији да се те грешке исправе. Овај, ја желим само да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, бранилац ми сада скреће пажњу да је у публици супруга, односно Ваша мајка, јел тако?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ће бити предложена као сведок од стране одбране. Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да је супруга и да она има право да користи да не сведочи, из тог разлога ја нисам предлагао да она за сада сведочи и не бих предлагао да се удаљи из суднице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ће бити цењено, у сваком случају, није сметња, али добро. Хајде да погледамо, ко је још у публици? Извините Дамире што Вас прекидам.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то од породице неко? Ништа, само публика, јавност. Извините, наставите.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ништа, то је моја мајка, мислим, овај, дакле, ја желим да се ово разјасни једном заувек и да се зна да сам ја дошао тачно 17. августа 1992. године у Босну у јединицу, у село Малешић и да никада нисам учинио никакав злочин, да никоме нисам зло нанео и да немам сазнања никаква о дешавањима пре 17. августа 1992. године, тј. пре мог доласка и истина је следећа – ја сам дошао са одслужења редовног војног рока 08. маја 1992. године, у Руму кући и после 4-5 дана почео сам да радим у једној дечијој играоници по имену «Вегас» на наговор и инсистирање једног мог комшије Стеве Гагића. Ту сам радио све до половине августа месеца када сам сазнао да ми је отац рањен, да се налази у Зворнику у болници и у договору са мојом мајком ја сам отишао да обиђем оца. У Малом Зворнику на аутобуском стајалишту поред самог моста где се прелази са Зворника, сачекао ме мој отац, изашао је из болнице на своју одговорност, на штакама је био рањен и одвезао ме у село Малешић. Ту у Малешићу када сам дошао требао сам или тај дан или сутрадан да се вратим назад, међутим ту се десило нешто и разлог због кога сам ја остао уствари тамо. Ту сам упознао своју супругу Карић Муневеру, садашњу своју супругу наравно и због тога ја сам остао тамо и био сам до 10. или 11. јануара 1993. године у јединици. Тада смо се вратили за Руму, ја сам довео своју садашњу супругу и од тада до данас живимо заједно и имамо породицу и децу. Све оно нормално, породица разумете. Када сам одлучио да останем ту у Малешићу, отац је покушао да ме спречи вероватно не знајући, да ме одговори од тога да останем, вероватно не знајући разлог зашто ја хоћу ту да останем. Међутим, ја сам остао, остао сам све кажем до јануара 1993. године, тад сам се вратио, оженим сам се кући после пар месеци са супругом данашњом и тако.

За време боравка на територији Босне и Херцеговине, значи од 17. августа 1992. године до јануара 1993. године нисам никога ни убио, нити

тукао, ни мучио, ни силовао, ни малтретирао, ни понижавао, ни вређао, ни на било који други начин нисам никоме нанео зло, него напротив трудио сам се и помагао колико год сам ја могао у тим несретним околностима.

Жао ми је што нисам могао и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које сте помагали, само то?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја претпостављам да не смем рећи имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате псеудоним, ако сте то хтели да кажете?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: «Алфа», то сам хтео да кажем, «Алфа», «Бета», «Гама» и моја супруга и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја се поносим са тим што сам урадио и кажем жао ми је што нисам могао и више. Стварно ми је жао, али мислим да је и то било много. Ја нисам био у Босни и Херцеговини пре 17. августа и стварно не знам шта се дешавало пре тога, верујте ми ни не желим да знам. То је тешко вероватно свима, па и мени, ја то стварно не желим да знам. Ја би Вас молио ако може једна молба, када заштићене сведокиње буду говориле о томе, ако може да ја не будем овде, ако је то могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше присуство на главном претресу је нужно, не може да се одржи главни претрес без Вашег присуства.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја Вам кажем, иако ја не разумем се у закон, зато Вас и питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А због чега то кажете, зашто?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па не желим да слушам такве ствари верујте ми. Не желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какве ствари?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па можете замислити какве ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што буду сведочиле?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Оно што ће се чути овде сигурно неће бити лепо нешто, ја то нећу да. Овако, о мом боравку и активностима у Руми у том периоду када сам дошао из војске до 17. августа када сам отишао за Босну, постоји много сведока од којих су само један мали део сведочили овде вероватно сте упознати са тим и где сам радио, ти људи који су радили са мном, један мој пријатељ са којим сам се дружио и тако. Међутим постоји још сведока који могу да сведоче ако затреба, мислим никакав проблем није и постоји нешто што би ја замолио Вас као председника судског већа, јер ја нисам приватно у могућности то да урадим, ја док сам радио ту у «Вегасу», док сам био у Руми, а што ме тужилаштво терети да сам био у Скочићу, што је једна небулоза што ја никад у животу нисам био тамо, нити знам, нити желим да знам ни где је то, разумете, нећу да знам ни шта се десило тамо. Ја сам за то време подносио захтев у СУП Рума за дозволу за набавку и поседовање оружја и тај захтев се и дан данас налази тамо али ја не могу да дођем до њега

разумете, него ти људи тамо што раде, моја супруга је ишла и они су људи то нашли у архиви, али неће да дају мојој супрузи, неће да фотокопирају, неће ништа него кажу да то мора судија или суд или веће службеним путем да тражи. Ја би Вас молио ако можете то да урадите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Јер то је отприлике на половини тог мог боравка, сад не могу тачно датум да вам кажем, али у сваком случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте то лично предали тај захтев или је неко други предао?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Наравно, наравно, не, не, ја сам господине предао све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: И када сам се вратио у јануару затекао сам кући одобрење које је стигло, разумете за набавку и за поседовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За које оружје?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: За пиштољ и у вези те дозволе постоји још документације која се налази на пример у суду, јер морате извадити да нисте кривично гоњени и осуђивани, да се не води поступак против вас знате, али они људи су рекли мојој супрузи да они ту документацију су уништили у суду, знате, али постоје претпостављам неки деловодници где они заводе, претпостављам да су ти деловодници у животу знате, е сад постоји и лекарско уверење које сам ја вадио у Дому здравља знате они су сачували људи сву архиву, али су рекли мојој супрузи да треба из тог времена моја здравствена књижица, да би они по неком броју то нашли јер не могу овако, велики је посао да траже. Мислим, можда је то и оправдано, можда је то стварно тако ја не могу да грешим душу, али Вас молим ако можете и то да утичете. Исто тако вас молим и за зворничку бригаду, тамо доста документације постоји, платне лисе, сваку плату коју сам примио ја сам потписао, листе са бројним стањем, по томе се може видети кад је ко дошао у јединицу, кад је отишао из јединице, да ли је напуштао јединицу, разумете, бројно стање јединице, бројно стање за исхрану, мислим море документације, ја осим тога поседујем и потврде за радни стаж које сам узео тада у зворничкој бригади док сам био јер сам хтео, чуо сам причу да може да се упише као радни стаж то што сам био тамо, разумете. Ја сам узео потврде баш зато наменски за то, те потврде су овде фотокопије код мене, а оригинали су код моје супруге. Ја не знам да ли вама сада да предам фотокопије или ће то мој адвокат, он исто има фотокопије или да супруга донесе оригинале или мислим како год ви хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, никакав проблем. Може само оригинале на увид, то морамо значи да видимо на увид а копије.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Што се мене тиче можете и задржати, никакав проблем, разумете мени то сад не значи ни за шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један примерак да доставимо тужилаштву. Може, није проблем, да, да, није проблем.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Значи да не подносим ја сада. То би вас замолио мислим тих неколико молби, ја мислим да је то јако битно и за вас и за мене. За време мог боравка у тој јединици нисам учинио никакав злочин, никакав прекршај, све сам дао од себе да помогнем колико год могу, да учиним колико год је у мојој моћи, а верујте ми да су околности, та 1992. година, не могу вам описати која је то лудница, поготово чини ми се на том подручју, бар сам ја тако стекао тај утисак, можда грешим, можда је било тако свуда, али на том подручју то је лудница била и верујем да сам дао више него што сам могао од себе. Није ми само јасно због чега је тужилац у оптужници ставио мене међу све окривљене, а ни мрава нисам згазио. Не разумем. Ја сам поносан због свега што сам учинио у тих пар месеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи молим Вас само не смете да читате, можете да се користите белешкама, али.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не, можете да погледате никакав проблем није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, белешке можете користити али немојте читати.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, али верујте у великој сам треми па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уреду, нема проблема само вам кажем.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па да се потсетим да не би прескочио нешто што мислим да је важно. У тих пар месеци што сам ту био ја сам јако поносан на све то што сам урадио, жао ми је кажем опет што нисам могао више. Још ми теже пада што се овде налазим у улози окривљеног, што треба да се браним од нечега и да се стидим нечега што нисам учинио. Ја сам управо супротно радио од онога што је тужилац написао у оптужници, кажем опет поносан сам са тим. Могу свима да погледам у очи. Не могу да се отмам утиску да тужилаштво уствари јако добро зна када сам ја дошао у јединицу, али да у неку руку чини ми се као да манипулише са тим, у најмању руку тако, не знам како друкчије да назовем да се то користи из неког разлога, ја не знам сад, стварно не знам, можда грешим. Тешко ми је да схватим да некеме није важно да ли је неко крив или невин. Мени би то било јако важно али не могу да разумем да нико не прави разлику између кривих и невиних, мислим да управо та разлика показује ко је човек ко нечовек, ко је поштен, ко је зао. Не знам. Мислим да, не могу да верујем, нисам имао овакво искуство раније. Али добро, ја сам сада у овом поступку био немоћан пред свом овом силом, ја не знам како више да се борим. Покушао сам на сваки могући начин, стварно не знам. Хвала свима на пажњи и стрпљењу што сте ме саслушали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То је то, не знам шта више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, стављене су тачке оптужнице, нисте се изјашњавали, Ви сте уопштено причали да сте били ту нећу Вам ја сада постављати питања, прво тужилац има право, али мислио сам да ћете да изнесите по тачкама, по догађајима.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Је ли могу само да Вас замолим, ако могу чашу воде. Могу ли добити чашу воде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, има неки проблем са техником па је зато забрањено, али донесите му чашу воде.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не, сува су ми уста јако па. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако је то то што сте хтели да изјавите.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћу реч тужиоцу да поставља питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Заменик тужиоца, Петровић. Ви сте господине Богдановић Дамире имали оптужницу и видели сте да је у њој описано све оно што се догађало од 11.07.1992. године па до јануара 1993. године. У својој одбрани тврдите да сте дошли у Босну и Херцеговину у августу и то 17. августа 1992. године, па данас у својој одбрани нисте говорили о тим догађањима после 17. августа 1992. године. Па хоћете ли да нешто кажете о томе?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па претпостављао сам да ћете ми питати Ви или ко већ, судија, зато сам гледао што краћа да буде изјава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја хоћу да Вас питам него да ли Ви осећате потребу да нешто испричате о томе шта се све догађало откад сте дошли у Босну и Херцеговину, где се налазила јединица вашег оца, шта се после тога радило, где сте их нашли и како сте их нашли, како сте допутовали, ко је све ту био, познајете ли та лица која су била у његовој јединици, који су то и тако.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Могу, није проблем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, које је питање сада?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па сведок да нам исприча.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када је дошао у Босну значи од тог 17. августа, били сте смештени у Малешину?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И изволите сада ето питања, али пазите имамо сада тачке оптужнице, значи тачно на које догађаје се односе. Имамо радње које су стављене на терет, значи да не идемо сада.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Бојим се само да не прескочим нешто или шта ја знам што ви мислите да је битно, можда је стварно битно и за мене, а да не прескочим тако нешто. Али могу није проблем уопште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам желео да Вас не прекидамо у Вашем неометаном излагању него сам кроз неколико питања ја желео да Вас

потстакнем да испричате ако желите ту причу од кад сте дошли па док се нисте вратили, пошто.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Није никакав проблем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ако не желите, него желите да одговарате на моја питања, ја ћу Вам постављати питања.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па можете и постављати питања, лакше, мислим да би ми тако било лакше, пристаћу, никакав проблем није, верујте ми. Али мислим да би ми било лакше.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Како сте дошли на идеју да одете на ратиште у Босну и Херцеговину?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па ја нисам отишао на ратиште у Босну и Херцеговину, ја сам отишао да обиђем оца. Међутим тамо ствари нису ишле тим током којим сам ја мислио да ће ићи, па сам ја тамо остао, а требао сам да останем дан или два тамо па да се вратим или тај дан да се вратим када сам отишао и сутрадан. Међутим, кажем вам упознао сам своју супругу тамо и остао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте отишли у цивилном оделу или униформи?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У цивилном наравно, у цивилном оделу, аутобусом из Руме. «Руматранс»-овим аутобусом сам дошао до Малог Зворника. У Малом Зворнику ме је на мосту сачекао отац и још један или два војника, не могу сад тачно да вам прецизирам, су ме сачекали ту. Отишли смо до Малешиха, уствари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како, је ли било ту неко возило, како сте се пребацили из Зворника до Малешиха?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па возилом, возило наравно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Путничко возило, џип неки, џип није неки него «Исузи» да ли је «Трапер» да ли је «Тропер» сад не могу ни ја, слагаћу вас, али «Исузи».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то било војно возило, војни џип или цивилни?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, цивилни џип.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какве је боје био?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Лимун жута боја. Жута, дречаво жута боја, лимун жута боја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је возио џип?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Неко од тих људи што су били је возио, ја сад не могу да се сетим ко је тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се да ли сте познавали тог човека што је возио или неког из те групе која је била заједно са вашим оцем?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Која је ту дошла са мојим оцем, мислим да није био нико од познатих. Јако сам ја ту мало људи познавао, знате, ја сам ту знао само Шевића, али он није био, он није био ту, мислим да није био међу, међу један, два та војника што су били, тако да не могу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте путовали од Зворника до Малешиха?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Прво су они свратили у Зворник у бригаду, ушли су у команду, ја сам сачекао ту код кола.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где је та команда бригаде

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У Зворнику, значи кад се пређе мост.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се каква је зграда, шта је?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То је нека чини ми се бивша фабрика, сад ја не могу да вам кажем тачно разумете, али нека фабрика ограђена онако, портирница са оном. Било је ту више објеката, тај први објекат кад се уђе наспрам портирнице то је била команда те страже. Ја сам ту сачекао они су били ту унутра, можда 10-15 минута сад не могу тачно да вам прецизирам, можда је то било и пола сата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли говорио ту Ваш отац зашто се ту свраћа?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Можда и јесте али се ја сад не сећам тачно да вама кажем. Можда и јесте или ми је само рекао нешто успут нешто ту да у команди, не могу вам тачно рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, шта сте Ви конкретно радили ту?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Како мислите, нисам ја ништа, ја нисам улазио у команду, ја сам био код возила, поред возила, ту сам причао са неким да ли су то стражари или слободни су били немам појма, беле опасаче су имали, војна полиција је била, тако да не знам. Нису се они ту дуго задржали, 10-15 минута и онда смо отишли за Малеших.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, и кад сте дошли у Малешиху где долазите?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па у ту кућу, ја сад ту кућу где сам ја смештен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту кућу где долазите, да ли ту има још кућа поред те куће или је то кућа сама па.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, то је село знате, има доста кућа само што није село као код нас на пример у Војводини кућа до куће онако мало је разуђеније онако како да вам објасним, таква су села тамо претпостављам сва, разумете није оно баш кућа до куће, него већи су плацеви, како да вам објасним, има и воћњака чак између кућа, мало разуђено село брдско планински тип села, не знам како да вам опишем другачије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то кућа нове градње или?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Јесте, јесте, није баш тад моментално изграђена, али пре тога можда десетак година, не више, претпостављам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Приземна?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Није, на спрат је била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико има спратова?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Приземље и први спрат. Приземље и први спрат. Можда је било поткровље, можда незавршено, ми га нисмо у сваком случају користили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кога затичете у тој кући?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Од војника?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Уопште.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Од свих?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У тој кући је био Лазић, био је Богдан, био је тај Алијић, Алић, како се презива, не знам тачно или Алић или Алијић, тако нешто, био је тада сам дошао ја, била је тетка, био је, био је Савкић, била је Славица, и била је моја садашња супруга Муневера, без мене ја тада долазим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта они ту раде? Како сте их затекли, за неким столом или неко нешто ради или држе наоружање?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја сам дошао, не, нису држали наоружање у руци, то није била борба, није, разумете то је овај, ја сам дошао негде око подне, сад не могу вам тачно рећи, али то је било време можда пред ручак, тако нешто, седели су онако пили кафу, мислим необавезно нешто разумете, нису копали нешто, нису радили ништа него онако необавезно нешто како да вам објасним.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре доласка до те куће, јесте морали да прођете неку стражу, је ли имала нека стража?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Има доста, од Зворника до ту има на неколико места ти пунктови, мислим да свако село претпостављам да је свако село имало, да ли је то барикада, да ли је пункт, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А код те групе кућа где сте Ви дошли, је ли ту било неке посебне страже?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не. Није ту било ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се распитивали чија је то кућа?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Од неког мештанина ту из Малешиха.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли он живео у тој кући?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је он?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам, можда је човек у иностранству, можда има другу кућу, не знам. Празна је кућа била, мислим без власника, није власник био ту, како да вам објасним, не знам како другачије да вам објасним.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта има од просторија у приземљу те куће?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У приземљу има трпезарија са кухињом, има купатило и има степенице чим се уђе кроз врата, одмах десно степенице горе за спрат. То је у приземљу, а на спрату има, када се попне уз те степенице ходник иде на десно, са леве стране је једна соба, право кад се, са десне стране купатило, право кад се иде улази се у другу собу и из те друге собе лево се иде у трећу собу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Има ли купатило оно на спрату?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја мислим да има. Мислим, нисам баш најсигурнији да гарантујем, али мислим да има. Мислим да има и на први и у приземљу, и у приземљу и на првом спрату, не могу вам гарантовати, мислим да је тако. Има мала надстрешница на улазу у кућу, онако као надстрешница нека не знам како друкчије да кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та лица која сте затекли у кући, како су била обучена?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па мушкарци су били обучени у униформе и ова Славица, она је била обучена у униформу, тетка и моја жена су биле у цивилном оделу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли Вам то нешто необично било некада?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па онако шта ја знам, чудно јесте али ајде то послеподне ту што сам провео, нисам, ја сам мислио да су оне мештанке ту из села, нисам уопште обраћао пажњу нити сам питао нити ми је ко говорио, тако да није ми, било ми је онако шта ја знам, али нисам ни у једном моменту, много је утисака ту са свих страна нисам обраћао пажњу посебно на то, тек сутрадан пре подне сам сазнао њихов статус неки или шта ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е то кад сте сазнали, шта сте сазнали, какав је то њихов статус?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Е па ја то сад не знам вама то да објасним. По мом неком мишљењу заробљеник, не знам како ја то вама да објасним јер стварно немојте ми, не могу ја сад то тачно да проценим али тако, мени је деловало тако, мени је деловало тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На кога се то односи?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Односи се на моју садашњу супругу и односи се ту тетку. Тетка то је заштићени сведок под псеудонимом «Алфа».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да вас питам, као заробљеници, ви сте их, то је статус је као заробљеници, то сте рекли?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Видите оне нису биле везане, нити су биле закључане, оне су слободно ишле разумете шетале, оду у другу кућу, оде вамо, али сутрадан не знам, ја сам питао они су ми рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте питали, шта су Вам рекли?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па видео сам да је ту чудно, стварно ми је чудно, мислим необично разумете, ја тако нешто нисам, нисам доживео у свом животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било чудно?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па ја сам мислио да су оне ту мештанке, да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли, а шта је било чудно?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па пазите, оне су ту спавале, ту су живеле, разумете а то и јесте чудно, ја сам био пре тога у војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је чудно што су спавале и што су живеле ту?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је ту чудно? Је ли чудно нешто у њиховом како су се опходили према њима или нешто више, шта су радили, чиме су се бавили, шта је чудно било, није ми јасно?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Тај први дан и сутрадан до подне никаквих ја лоших нисам видео да је неко повисио глас или да је рекао нешто ружно или да је на било који начин њих угрозио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А онда?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Онда за ручак се десио неки догађај, сутрадан 18. августа, десило се нешто што је за мене било онако шок, ја не знам како то да назовем сем неким покушајем нечега, ви то протумачите знате боље него ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Дозволите да опишем то или?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Испричајте да.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па седели смо, ручали смо и у пола ручка, негде пред крај ручка сад не могу тачно да вам кажем, давно је то било, ушла су у ту просторију ту у приземљу те куће, ушла су једно три, четири, четири пет војника, не знам тачно да вам кажем, ушли су и рекли су мојој садашњој супрузи «Муневера завршавај са ручком и полази са нама», ја сам онако гледао, она је побелела, изгубила се, страшно за видети. Ја сам питао њих шта се дешава, о чему се ради, каже ти гледај своја посла. Погледам поново у њу као духа да видим. Ја устанем и приђем јој, видим да је успаничена, да је изгубљена, ухватим је за руку рекох шта је било, каже «молим те помози ми». Претпоставио сам шта је у питању и ухватио сам је за руку и одвео сам је горе у ту собу где је она спавала, ја сам прву ноћ, није било места ту па сам преноћио у некој фотељи и табуреу. Она је била у овој соби где су Савкић и Славица били на једном кревету били Савкић и Славица, а на другом кревету она. Та соба је била празна, да ли што је Савкић и Славица ручали или су отишли негде, не знам, углавном увео сам је у ту собу, седи ту рекох не пуштај никога унутра, ја ћу бити испред врата напољу, нећу дозволити ништа. Кад сам то рекао чуо сам кораке иза себе и затворио сам врата, у том ходнику сам остао, она је остала у соби унутра. Чуо сам кораке и причу иза себе и ти исти што су, вероватно су претпостављао док сам ја ишао горе они су кренули за нама, то је кратко трајало и почели су да се деру на мене «шта ти хоћеш, шта ти глумиш, шта ти изиграваш, ниси их ти ни заробио» и тако те будалаштине. И тако ту претили су, свађали смо се ту, нисам им дозвољавао да уђу унутра, нисам могао да схватим, поставим питање а они не одговарају на питање, рекох људи шта радите, они не одговарају на питање, него урличу, деру се. Нешто невероватно, ја то нисам доживео до тада. Али успео сам ето фала богу, вероватно зато што ми је због оца па су имали мало толерандије према мени, шта ја знам јел су

зазирали, не могу сад то да објасним, у сваком случају успео сам да их отерам. Окренули су се и отишли, колико сам ја сад успео, то је сад питање већ. И тако ушао сам унутра кад су они отишли, смиривао сам њу, сели смо на кревет, причали смо тако, рекох не брини неће те нико малтретирати, ништа и ћао. И таман сам је мало смирио чујем опет галаму, неку гужву напољу, отворим врата изађем у ходник и видим ти исти људи вратили су се, а сад покушајавају тетку «Алфу» да одведу. Видим да тај Лазић који је штитио до тада, видим да човек, она се сакрила њему иза леђа и он се гура ту са њом, видим да неће издржати, неће успети и приђем ја и помогнем и успемо да је одбранимо. Они се опет покупе бесни, прете, псују, покупе се и оду. Ја ту мало с пар речи смирим ту тетку, као разговарао сам нешто са њом, одем поново код моје садашње супруге у собу, ту смо разговарали опет, опет сам покушавао да је смирим и успео сам и у једном моменту она се таман смирила и чак шта у једном моменту и осмехнула и онда ми је рекла нешто, онда ми је рекла «шта ће бити са мном кад ти одеш». Ја сам онда отишо, питао сам где стоји оружје, униформе и то, рекли су ми код кога је кључ тамо. Ја сам нашо тог, отишо са њим у магацин да узмем униформу, узмем пушку. Тад сам одлучио да останем, и остао сам. После неког времена опет сам отишо горе код ње, она кад ме је видела никад сретнији. Причали смо ту тако и онда је неко рекао, отворио врата и рекао као «дошао је матори», као отац. Отишо сам доле, отац ме пита што сам у униформи, пошто је он тад дошао да ме вози за Мали Зворник требао сам да се вратим назад, то је 18. после подне, па не знам ако се ручак завршио у неких један-два, то је било можда једно све заједно прошло још два сата, значи било је негде око три сата после подне 18. августа 1992., рекох ја остајем. Онда смо се ја и он свађали ту, шта ћеш ти овде, ово-оно, сад си дошао из војске, иди кући и тако. Свађали смо се ту пар минута и онда сам му ја рекох шта је било, шта се десило, он ме питао «ко су ти», па откуд знам ко су, гомила људи тек сам стиго немам благе везе више ни како се ко зове, ни како је коме надимак. И онда су му други тамо објаснили који су ти. Ја сам му рекао да нећу да дозволим такве ствари да је то ненормално и он је рекао да не бринем да ће он то средити. Тако се завршило, он је отишо, ја сам се вратио горе код Муневере у собу, причали смо, дуго смо причали до касно у ноћ. Ја сам, како, шта да помогнем, ја мислим да сам нашо тада најбоље могуће решење у том моменту. Рекао сам јој ако је неко пита да каже да је моја девојка и да ћу је заштити и тако је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То кад су дошло њих неколико да ли се сећате касније јесте ли утврдили ко је то дошао и њој за столом рекао да устане?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па ја памтим само једног од њих, не памтим га по имену, памтим га по специфичном изгледу разумете, јер сви ти остали су били без браде или су имали браду можда дан-два, знате онако кад

оно нормално што је, а тај један је имао црну шпицасту велику браду по средини седу, био је крупан онако, бесан, агресиван, љут, он има право, не знам како да вам то опишем, мислим сретали сте такве људе у животу вероватно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је радила садашња ваша супруга тада кад су они дошли?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Седели смо и ручали, седели смо за столом, ручали смо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И она је седела за столом?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, ручали смо сви заједно у тој кући у приземљу доле, то је кухиња и трпезарија онако мало већа просторија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, рекосте мало пре где се ко налазио у тим собама на спрату, па сте рекли Савкић и Славица.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У тој првој соби лево, кад се уђе у ходник у првој соби лево је био на оном кревету до прозора су спавали Савкић и Славица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: На овом кревету до ходника до зида од ходника је спавала моја садашња супруга.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У овој соби право што се иде из ходника у тој соби су били Лазић и тетка, «Алфа», а из те њихове собе, из Лазићеве и теткине собе може лево имају врата може да се уђе у још једну собу и ту су били Богдан и тај Алијић или Алић, ја сад не могу тачно да вам прецизирам али тако нешто, тако су, да ли Алић, да ли Алијић, али у сваком случају то је нешто, тако је некако име. Доле у трпезарији није спавао нико, доле је кориштено као нека шта ја знам дневна соба, трпезарија, не знам, кухиња, тако дневни боравак неки, тако нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте одлучили да останете, изабрали сте такав начин да помогнете вашој будућој супрузи.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да ли могу само да вас прекинем секунд?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само дозволите, зашто на пример, јесте ли размишљали да одете и да њу поведете?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Камо лепе среће да је то могло тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није могло због чега?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Како? То је 1992. година господине тужиоче, то, ја не знам да ли сте ви то искусили али ја сам тамо видео да то није баш тако као што претпостављам ви мислите и људи овде. Како доћи до Зворника, како изаћи из Малешиха, како изаћи из куће да вас нико не види, како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим ваш отац је старешина.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Јесте, али ја имам само једног оца, остали ми нису род нико, знате, али ту је било и добрих људи, а било је и људи

свакаквих, ја сам тек дошао не знам, а по ономе што сам дочекао тај други дан што се десило по том догађају знате то нису људи с којима се играте, поготово да ризикујете туђи живот.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ви сте се одупрли тој групи која је наоружана војницима, нисте били наоружани, заштитили сте.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па рецимо да сам имао среће више нег памети, ја гледам то тако, ја њима да се супротставим, могло сам да се супротставим али чисто сумњам да бих успео, чисто сумњам да бих успео. Да се радило само о мојој физичкој снази и само мојој способности чисто сумњам да бих нешто ту успео, шта сам ја за њих био, да ме поједу тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, реците сад шта сте хтели.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Заборавио сам да кажем да ти људи ујутру сутрадан, није било рано ујутро, касније негде можда пред ручак, пре подне у сваком случају је било, тај Лазић који је штитио «Алфу» он је човек рекао «не брини мали отишли су», рекох ко је отишо, каже «они синоћ што су били отишли су из јединице, фала богу» рекох, ти што су покушали то разумете, тако да ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете разговарали сте дуго те ноћи са вашом будућом супругом, да ли сте се интересовали откуда је она дошла ту, како се уопште нашла?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па видите овако, ми смо причали, ја сам избегавао пошто видим да је неке ствари повређују разумете, ја не могу сада да инсистирам нешто да њу повређујем, значи не пада ми напамет, али причали смо тако о обичним стварима, ја сам бар инсистирао на томе да прође неко време да се не прича о муци разумете, о животној школи, о глупостима тако, разумете. Између осталог причали смо, између осталог рекла ми је да је из места које се зове Цапарде и тако, између осталог и још неких ситница, ја сад не могу тачно да се сетим али сетићу се, немојте ми замерити ако вас прекинем некад кад се нечег сетим па.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли причала нешто о својој породици, својим блиским сродницима или ју је та прича о томе повређивала или како?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ту је и сестра, и сестра јој је била ту у јединици исто заробљена као и она, то ми је рекла, рекла ми је, у ствари ја сам Дину видео и пре тога, пре тога, само секунд, то после подне 17.августа после подне сам видео и њу, опростите то сам заборавио да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам да вас прекинем тужиоче, то није предмет оптужбе уопште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је дакле стање и догађања у Малешићу па желим кроз питања да исприча догађај кога је све видео, ко се ту све заиста налазио па да евентуално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем шта ви хоћете него нема, ни Дина, ни Вера нису предмет оптужбе, Муневера.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Али исто можете и овако и онако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али по мени није толико битно да ли су та догађања која су касније догодила се тако како су се догодила, на пример он је закључио с њом брак да сад истражујемо евентуални незаконитост његову, не, него ко је све ту долазио, како се ко понашао, а међу тим који су се ту налазили су и наши оптужени, па да видим у којој ситуацији, када и где, од ког је оптужених видео, то је дакле намера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо сад значи да ширимо тему, значи тема нам је оптужница, држимо се оптужнице, то је значи ствар неке истраге или предкривичног поступка нешто што је требало да буде урађено раније, значи нећемо сада да саслушавамо окривљеног као сведока. Ето то је, изволите да се држимо приче наше, значи да не идемо широко много, ако може.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па мислим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питајте тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да то не би било баш тако али добро, јер ако неко помене неку другу оштећену, а заштићене сведокиње је оптужени видео и видео где су и са киме су биле, дакле то је у ширем контексту предмет оптужбе, тако да то је моја намера, а не да ширим оптужницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите, ви питајте па ћемо да видимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је лица тада у војној униформи било, колико сте ви могли да запазите тог првог, другог, трећег дана?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То је релативно између 20 и 30, ја не могу сад да вам кажем тачан број. Пазите у првих пар дана тих мојих, боравка у јединици, један поприличан број људи је напустио јединицу, разумете, и дошло је и нових људи, стално неко одлази, неко дође нов разумете, неко оде, тако да је тај стварно релативан одговор, али је бројчано негде између 20 и 30 се кретао број јединице. Можда некад пар више или мање разумете, то је отприлике, ја стварно не могу да вам кажем тачан број, мислим немојте тражити од мене тако нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте испричали оно што сте запазили ко је био смештен у ту кућу где сте ви дошли.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ти други где су били смештени?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па било је још кућа, ја сам у једној кући био можда на минут-два тај први дан кад сам дошао 17.августа 1992., то је ова кућа поред те наше куће где сам ја био смештен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли се некако звала жена?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Није, ја сам то у изјавама сведока у списима прочитао имена неких кућа што ја тад сам први пут чуо, то нико није тако говорио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ви реците како ви знате.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја могу да назовем кућа, ја стварно не знам како бих друкчије назвао, разумете, кућа до те где сам био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли она приземна, на спрат?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Исто је на спрат само што није била споља омалтерисана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Али је унутра била чини ми се усељива, разумете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, знате ли ко је ту био и колико је лица било?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У тој кући је био Шевић и та његова девојка и био је један са брадом ћелав, да ли је Грујић, да ли је Грујичић, да ли је Груја, не могу ја сад вама тачно да кажем али тако нешто, разумете, они су били и била је још једна та девојка исто што је напустила кад и Шевић Драгана што су напустили јединицу што је са њима отишла, не могу да се сетим имена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та девојка је ли била у униформи што је напустила?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, оба две те, и та Шевићева девојка што је зову Драгана, ја сам опет из списка говорим Драгана, ја нисам знао како се она зове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли био неко од оштећених?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У тој кући?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја мислим да није, ја мислим да није у тој кући био нико, чини ми се, немојте ме држати за реч, ја што знам ја ћу рећи, што нисам сигуран ја ћу рећи да нисам сигуран, немојте ме држати за реч, не бих волео да неког оштетим или шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само што знате, немојте ништа.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте видели да су смештени у још некој кући осим те две?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Била је ова што је под псеудонимом «Гама» она је била са Трцком у кући, ова што је под псеудонимом «Бета» не знам, у некој кући јесте била али ја не могу да вам кажем у којој кући, разумете, у некој кући јесте била јер ја сам њу видео тај дан, да ли 17-ог да ли 18-ог августа али не знам из које куће је дошла, разумете, не бих желео да кажем нешто што није тачно. Не знам у којој кући је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш отац где је био, у којој кући он?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У једној кући на крају села, на крају Малешића према Клиси, ако се гледа, ако рачунам да је та кућа у којој сам ја био смештен отприлике у средини Малешића, разумете, онда у правцу Клисе међу задњим кућама тамо негде, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким је био тамо?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па он је тамо био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Сам је био, у једној просторији је био он, у другој просторији је била Дина у тој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Муневерина сестра?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То је рођена сестра моје супруге Муневере.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За време боравка у Малешиху јесте имали прилике да се срећете са оштећенима ту у кући, у дворишту?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Наравно, наравно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какав је то сусрет био? Јесте могли с њима нешто да причате, да ли сте причали, питали, јесу ли вам се нешто жалиле?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па нису ми се жалиле, а могло сам и ја њих да питам и они мене, мислим чудна је ситуација, не знам како то вама да опишем, могло је, стварно је могло и питале су нешто и шта ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте се хранили?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па добијали смо као и све јединице, дође онај «Фургон» из Зворника донесе, разнесе мањерке оне по јединицама и то је то. Знате шта су мањерке, лимене оне где се храна добија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, је ли неко спремао ту храну можда од војника или од ових оштећених?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ако се неком не свиђа та храна па не једе онда или купи себи нешто ако има новца да купи или спреми себи нешто, тако, било је свега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли приметили да ове оштећене евентуално спремају храну?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па и оне и остали, сви су оно, кад се неком нешто једе, нешто, шта ја знам, кад му се не једе, пошто једно време је била солидна храна, после стварно је постала катастрофална храна па смо сви избегавали некако и тако куповали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ми јасно од кога сте добијали храну? То ми није јасно.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Из зворничке бригаде, из војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, кувано или сте добијали конзерве?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Кувано, кувано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кувану храну. И како сте доносили ту храну?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па са «Фургоном» оним, «Тамић» онај «Фургон» знате што разноси хлеб и храну, некад са «110-ком», знате како то функционише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само то ми није јасно.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У мањеркама донесу, пуне мањерке, добију од нас празне мањерке и то тако функционише, разумете и разнесу по јединицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Осим тог боравка ту јесте ишли још негде ван Малешиха за време док сте били стационарани у Малешиху да ли сте ишли негде на положај, водили борбе?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, ми нисмо били јединица на положају, ми смо били као, попут, војним жаргоном попут вода за брзу интервенцију или тако нешто у случају напада или тако нешто да дејствујемо, за испомоћ на том терену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ви ишли негде на ту испомоћ, ту интервенцију?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Од 17-ог августа кад сам ја дошао до краја нашег боравка у Малешиху ишли смо кад је Дина погинула, ишли смо на положај, у ствари нисам ја ишао ишли су други ја сам остао у кући, на положај према Клиси, ако питате на борбе?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, борбе.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: И нисмо више ишли док нисмо прешли у Клису, имали смо неколико мањих напада ту у Клиси и имали смо један главни напад где је било баш жртава и борба, велика борба је била тад, а у Малешиху само тада кад је Дина погинула и једанпут сам ја са камионом упао у заседу па су избушили камион и тако али фала богу мени није ништа и овим људима што су били у камиону и тако. Ако могу да испричам тај догађај, не знам ко је возио да ли је Такси требао да вози, тај човек што су га звали Такси, да ли је он требао да вози камион па није могао или је био болестан или био спречен с нечим, не могу тачно да кажем, па су питали ко зна да вози, рекох знам ја. Где треба да се иде, каже треба да се иде по муницију у Зворник, ајд возићу, и возио сам и баш смо неку повезли ту из Малешиха, морала је код лекара да иде у Зворник, баш је замолила као «децо јер могу са вама». И био је један, ја сам возио, са мном је био у кабини један од војника који су били у јединици који познаје тај терен, пошто ја тад нисам био још, нисам тада знао још, па смо отишли у Зворник у ту команду, у склопу те команде је један објект био магацин па смо ту узели то што треба муницију шта ја знам, и кад смо се враћали назад тај исти, чини ми се да је назад у сандуку седео Гаврић овај што је исто, Гавра, и тај што је седео напред са мном у кабини «ајмо као ближе је преко Клисе», а пре тога сам чуо неку причу да је неки човек да су пуцали, исто да је улетео ту, да је пролазио да ли из Малешиха или из Петковаца да је пролазио кроз Клису и да му је пушка спасила живот, како је носио пушку, у заседу упао, тако су погодили у пушку тако да је остао жив, сад не знам да ли је то тачно, ја сам тако чуо причу кад сам дошао 17. августа. Рекох где ћемо кроз Клису, ма каже слободно, каже то се деси једном у не знам колико. И онда тамо-овамо, тамо-овамо и стварно смо прошли кроз Петковце и сад идемо кроз Клису у Малеших као ближе је пар километара и прошли смо

скоро целу Клису и при крају Клисе сад има једна кривина под правим углом, стварно човек мора да се успори или у првој или у другој да се прође камионом у првој да би се прошла та кривина и онда идемо према Малешићу и ту кад смо пришли на неких десетак метара већ сам ја почео да кочим камионом смањујем брзину, кад смо пришли на неких десетак метара до те кривине, до самог ћошка те кривине ако могу тако да кажем, одједанпут почело праштати са свих страна. Хвала богу нико није ни закачен али гума је једна избушена, један метак је погодио кабину и два-три метка су погодила у страницу, леву страницу од камиона. Нико од нас није погођен, ништа, стигли смо у Малешић, једну гуму су нам избушили са два-три метка и тако. Вероватно ни они нису очекивали, претпостављам да би то урадили како треба а не тако, не знам, ето тако се десило. Тад је било исто и кад смо прешли у Клису било је још два-три ситнија напада на нас али баш ситнија напада пре тог главног напада што је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте боравили у Малешићу?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Четранест-петнаест дана тако, две недеље. Од мог доласка, ја не знам колико је јединица пре тога била, значи од 17.августа па 14-15 дана отприлике смо били ту, ја не знам колико је пре тога било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где одлазите из Малешића?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У село Клиса, село Клиса.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И где сте се ту сместили?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: По кућама, у више кућа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то негде крај села?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То је отприлике центар села, отприлике или на главном путу, не знам како тачно сад да, отприлике средина села чини ми се, па да средина села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је ту све дошао, где су ове оштећене, где је ваша будућа супруга, шта је?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Моја супруга је са мном, ја сам обећао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ове друге?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па «Алфа» је била са Лазићем, Зејфа је била са Трцком, опростите, стварно ми је излетело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се не понови.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Опростите молим вас, није било намерно. «Гама», «Бета» је била са Дејаном Нешићем, Сена је била са Гавром, то је то, ја мислим да нисам никога заборавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причате за Клису?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Клису.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Господин је питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Клису, добро, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И ту кад боравите по кућама да ли и ове оштећене бораве по кућама заједно са овим лицима којима сте рекли да оне јесу или су оне заједно скупа па у посебној у некој кући?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не, свака је са тим својим с ким је била с тим, ја бих то назвао заштитником или не знам како да дефинишем то, стварно је мало, ја бих то тако назвао, мени је то тако деловало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, у Клиси колико боравите?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па негде двадесетак, 25 дана, не могу тачно рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одлазите из Клисе где?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У село Петковце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је то далеко, где се налазе ти Петковци?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па рецимо да је Клиса између Малешиха и Петковаца на отприлике тачно негде на средини, неких можда има километар, не знам да ли има километар, само што је према Петковцима асфалт, а према Малешиху је да ли је земљани пут или је туцаник ја сам већ сад заборавио, не могу да се сетим, али углавном није асфалт, разумете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Клиси док сте боравили је ли се нешто непредвиђено догодило што вам је остало у сећању?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Мислите напад тај на нас?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, десило се, не знам тачан датум кад је то било али то је задњег дана, јер ујутру кад је почео напад то после подне смо ми напустили Клису, значи неких да ли 20, 25 дана после Малешиха.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли напустили због напада Клису па отишли у Петковце или из неког другог разлога?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Због напада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А због чега сте напустили Малеших?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Зато што смо добили наређење да идемо у Клису баш због тих њихових продора и онда пошто је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Шта се дешава у Петковцима, из Клисе оштећене заједно иду са вама у Петковце или некако другачије?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Заједно са нама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са ким су боравиле у Петковцима?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па исто, само што је Лазић погинуо у Клиси кад смо били у тој борби Лазић, тако да је она не знам сад с ким је прешла до Петковаца, а углавном од Петковаца је била заједно са Мркијем, Мрки један дечко, он је штитио, не знам како да вам то назовем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из Петковаца где идете?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Из Петковаца идемо у Дрињачу или сад је то мало, ја не знам да ли је то баш само село Дрињача или је то једно место поред Дрињаче, пошто је то мало онако специфично ја не знам како вама

то да објасним, Дрињача је село па поред села има неких можда пар стотина метара да ли су њиве или је дивље растиње онако немам појма, па онда иде речица Дрињача која се улива у Дрину, а са друге стране те речице на самој обали да ли је то викенд насеље, да ли је то део села Дрињаче ја стварно не могу да знам али у сваком случају у тим кућама чим се пређе мост одма са десне стране, између моста и бензинске пумпе тај потез тих неколико кућа ту, пошто је било једно проширење с бензинском пумпом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко све долази у Дрињачу ко од оштећених и са ким су?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па сви ми ту што смо били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Лазић је рекосте погинуо у Клиси.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Погинуо и «Алфа» је онда била са тим Мркијем и надаље је била са њим, разумете, и прешла је са њим тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи у Петковцима ако сам вас добро разумео је са Мркијем.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Је, она са Мркијем и од тада па надаље до краја је била, до јануара 10-ог или 11-ог јануара 1993. године док нисмо успели да, бар ја тако мислим, док нисмо успели да пређемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Све време боравка од Малешиха и у Малешиху докле сте били па до одласка из Дрињаче за Србију, јесте ли имали потребу да перете униформу?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Наравно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то радио?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја сам сам право своју униформу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А за друге знате ли?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па вероватно су сами, претпостављам, нисам водио рачуна о томе верујте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А реците ми овај, за све то време боравка јесте ли сте фотографисали?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, у Малешиху.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вас је фотографисао?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја мислим да смо сами. Претпостављам да смо сами.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да. Са фотоапаратом некога од вас ко је имао сећате ли се?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Могуће, могуће. Вероватно, не знам. Са фотоапаратом да, наравно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да. Мислио сам да знате чији је фотоапарат.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: А не знам, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А овај, јесте ли се сликали групно, појединачно?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја сам се сликао два пута или три. Два пута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Два пута?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нисам се сликао појединачно. Само оно што је цела јединица заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, колико дана од Вашег доласка у Малешин односно на ратиште, колико дана је прошло да сте се сликали?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Задњих два-три дана пре преласка из Малешина у Клису смо се сликали. Значи, задњих дан-два у месецу августу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи од доласка?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па једно 10-12 дана. Отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, само одговорите на питање.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: 10-12 дана, не могу Вам тачно у вези датума стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су урађене те фотографије? Ко је то урадио? Како?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па у Зворнику, у Зворнику ја мислим да је урађено у овом фотографској радњи претпостављам, знате кад се однесе филм па се уради.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је Вама донео ту фотографију па сте поделили јел?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па не знам, сви смо ту били и онда је свако узео онолико фотографија на колико се налази, разумете? Ја сам био на две фотографије и касније смо још једанпут у Петковцима испред команде се сликали и ту у ствари, мене има на тој фотографији, ја сам и ту фотографију узео, купио тако да за остало не зна колико се ко пута сликао, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је она трећа фотографија у списима предмета?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она трећа?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се овај, ко Вам је донео то и у односу на Ваш одлазак из Малешина, кад сте добили фотографије, колко пре одласка и тако?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: После одласка, ја сад стварно Вама не могу рећ тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па Ви што се сећате, није спорно.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па можда 5 дана, можда 10 дана, можда 3 дана, не могу стварно, верујте ми да немам представу сад о томе, стварно ми то није био приоритет нити сам то запамтио, али после тога дал смо били у Клиси ил смо можда прешли у Петковце, не могу тачно сад да Вам кажем, стварно не могу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте дакле, те фотографије засигурно јел видели, кажете да сте их добили. Јел сте видели ове фотографије у предмету што овај.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Видео сам оне увеличане на А4 формату што има у спису предмета.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли то те фотографије где сте се Ви фотографисали?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, да, то су фотографије на којима сам ја. То су управо те фотографије на којима сам ја, значи, оне основне што се цела јединица сликала, разумете? Е сад, дал се неко још са стране сликао, могуће, не могу да Вам кажем. Ја нисам, ја сам се сликао само ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Познајете ли Ви та лица на тој фотографији?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па нека да, нека не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А можете ли да погледате, да нам нешто кажете.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Није проблем наравно, могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После ћемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте имали прилике и да се упознате са садржином овај, исказа оштећених.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Изјаве њихове?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Прочитао сам. Имам их у соби, немам овде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па сте видели и изјаву оштећене која је предала фотографије?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па овај, у вези са тим прањем униформи.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овај, ја сам Вас зато питао. Објаснила је где је нашла фотографије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочавате, предочавате му.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Знам, знам зашто сте ме питали знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па шта кажете сад на то? Како то објашњавате?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нетачно, значи, тотално нетачно. Моју униформу, ни моју кошуљу, ни моје панталоне нико није ни додирнуо а камоли прао. Ја сам сам право своју униформу, своје панталоне, своју кошуљу, доњи веш, чарапе, све своје сам ја сам прао. Моја супруга садашња је тражила неколико пута, не исперем добро, па то не испадне баш нешто најбоље да она опере, не, нисам дао. Други су ми се смејали кад сам ја прао, кад сам прао своју униформу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имате ли Ви неко објашњење зашто би она то рекла да је фотографије нашла у џепу Ваше униформе кад је прала.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја претпостављам зашто је она то рекла, не знам зашто је баш мене одабрала, претпостављам зашто је то рекла, али

ја то сад не би овде говорио, зато што то, сачекаћу да она дође. Кад она буде сведочила овде, да искористим то тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малопре сте ме замолили да не будете ту кад буде сведочила.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малопре сте ме замолили да не будете ту, да не будете присутни.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Како да не судија, ја сам Вас замолио да не будем ту присутан кад оне буду причале о стварима што су им се дешавале, знате на које ствари мислим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ми јасна сад овај, та разлика.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У вези тога? У вези овога, верујте ми да ме више занима него Вас зашто је то рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Верујем.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Видећете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Верујем, верујем. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте на самом почетку давања Ваше одбране данас рекли реченицу «жао ми је што нисам могао више».

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам помогао колико сам могао, жао ми је што нисам могао више.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па чега Вам је то жао? На шта сте то мислили «жао ми је што нисам могао више». Шта се то дешавало а Ви сте желели да помогнете а нисте могли?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не, нисам ја мислио на то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Или сте мислили нешто друго? Па објасните.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нисам мислио у том смислу, ја сам мислио на тај начин да жао ми је што нисам могао више да помогнем, или раније да им помогнем, у том смислу. Разумете? Ја сам на тај начин мислио. Значи, жао ми је што им се то десило, жао ми је што ја нисам могао више да помогнем, дао бих своје обе руке да се неке ствари нису десиле и да ја не стојим овде данас. Разумете? Жао ми је што нисам могао да помогнем више. Волео би да сам могао да помогнем више. И пре и боље, и на све могуће начине шта год Вам падне на памет, све. Стварно ми је жао, искрено ми је жао. Можда сам могао више, ја и дан данас мислим да сам урадио то на најбољи могући начин у датим околностима, можда ја грешим, нисам најпаметнији на свету има и других, али мислим у тим околностима тада, мислим да сам то урадио на најбољи могући начин. Ви ми кажите да грешим, ако грешим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је, да ли су све три оштећене остале до краја Вашег боравка у Босни и Херцеговини?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не «Гама» је отишла из кад смо били у Дрињачи, она је тада напустила са «Трцком», колико сам ја чуо кришом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кад кажете «Трцко» то мислите на Стојановић Зорана окривљеног јел тако?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја док нисам, ја сам њега знао под тим надимком, ја нисам знао по имену и презимену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то да питам. Значи, само да не буде да је.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја тамо кад сам дошао рекли су ми то је Трцко, није ми нико рекао, то је Стојановић Зоран нити га је ико ословљавао тако, ја сам то овде, чак и пред истражним судијом кад ме је истражни судија питао да ли познајем Стојановић Зорана, рекао сам не. Стварно не познајем. Разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези с тим, ти војници које сте затекли и касније с њима сте ту боравили, јесу ли се ословљавали са именом и презименом?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па већина је имала надимке. Већина је имала надимке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А реците ми јесте успоставили са неким однос, ближи, пријатељски, па да знате ко је?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па са Дејаном, са Дејаном сам био онако добар, он је био фин дечко, бар се према мени тако понашао и тако се понашао тамо. Стварно је био фин. Једна ствар ми се није свидела код њега, он је мени тако у тој нашој причи рекао да се он бави криминалом. А сад то ми није баш пријало, таква информација, он је дечко изузетно коректно се понашао према свима тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дејан Нешић јел тако?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Молим? Да, Дејан Нешић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Шапца?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Али је дечко био изузетно фин и коректан, не могу за њега ништа лоше да кажем. Стварно не могу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче? За сад немате питања? Добро. Кажите. А сад иде председник већа па онда можете на крају. Добро, е, овако. Ви сте припадали којој јединици? Кад сте дошли на ратиште?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па то је вод, сад не знам ко је, Зворничка бригада, не знам које чете које, стварно не би знао, ког батаљона, стварно сад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вод? Чета? Шта је то?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: По мом мишљењу то је вод, јачине једног вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био командант тог вода?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Мој отац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А припадао је, вод је припадао Зворничкој бригади?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Зворничкој бригади да, војска Републике Српске, Зворничка бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И од кога су примали наређења?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па од команде Зворничке бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате од кога је примао? Ко је био командант?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја нисам ишао на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Нисте са оцем разговарали?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад није Вам рекао ништа.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нисам, нисам, шта сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кад сте ишли у акције, ко је командовао? Ко је водио Ваш вод?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Наш вод отац. Цео напад воде високи официри.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он био на линији са командом? Како је то било? Јел знате?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па кад идемо у, зову на информисање, он оде, кад се врати, наш је ово задатак, ови ће радити ово, она јединица ће радити оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко распоређује сад где ће ко да буде на ком положају од војника?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ко распоређује?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас? Из Вашег вода? На пример, ти буди на овом положају, нек он буде у овом рову.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па ми смо мала јединица, мислим да то нисмо имали неки простор да би сад требало показивати, разумете, овај ће тамо, овај ће тамо, ми смо мала јединица, мали простор покривамо тако да служили смо као неки клин да се пробије и тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У оквиру Вашег вода, ко је издавао наређења?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Отац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац је распоређивао где ће ко да буде? Шта ће да ради? Ко ће бити напред? Ко ће бити позади?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ко већ шта, шта знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел иду сви у акцију или неко остаје позади у позадини?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па остаје неко, шта ја знам, ако му није добро, мислим, не знам, нисам у толикој ја борби био да ја сад Вама то причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро оно што сте били, не питам Вас.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Кажем Вам, био сам ту у Клиси кад су нас напали, тако да није било могућности неке организације, шта ја знам, нечега. И били смо једанпут, ја не знам како се то село зове, кад је команда неког 6 батаљона овај, кад су муслиманске јединице заузеле неки простор, па је остала опкољена команда неког 6 батаљона, па су онда нас позвали и још неке јединице смо се пробијали до њих, ослобађали их и хвала богу, ослободили их. То је борба у којој сам ја учествовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте се Ви водили као добровољац?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Припадник Војске Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте добровољно као добровољац.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па добровољно сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме се пријавите? Ви сте почели да причате о томе, значи, дођете тамо, дошли сте јел сте се пријавили Ви неком?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Када? Кад сам дошао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Кад сте дошли.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Тај дан се ником нисам пријавио јер нисам ни требао да останем ту, разумете, требао сам да се вратим или тај дан или сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви то отишли сада само одједном, пало Вам на памет да останете, и отишли сте узели сте пушку, униформу. Где сте отишли? Код кога сте отишли?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Код магационера, тај што је имао кључеве од магацина, касније сам ја имао кључеве од магацина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је магационер био?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја не могу сад да се сетим како се зове тај човек, али тај човек је напустио, ја сам дошао на његово место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта сте Ви рекли?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па ништа, да хоћу да останем у јединици, хоћу да разумете, задужим униформу, пушку наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тако? Ништа више?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Тако, човек се бунио, не може то тако, ја сам инсистирао и вероватно да ме човек пропустио због оца, претпостављам да је то у питању. То је требало другим редоследом да иде, разумете да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта добили сте пушку? Коју сте пушку добили?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутоматску, паповку АП?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутоматску пушку и униформу јел тако?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која униформа је била?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Маскирна униформа, класична.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте имали неке ознаке?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја мислим да на униформи није било никакве ознаке. Не могу Вам са сигурношћу рећи, мислим да није била никаква ознака на униформи, чини ми се. На тој што сам ја задужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто на рукаву? Или нешто јел било неких амблема јел се сећате?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да ли се види ту на слици? Не могу се стварно сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, то Вас питам, то што се види, види се, него да ли се сећате.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Знам да сам задужио униформу, дал је била ознака, стварно нит ми је то било битно нит сам обраћао пажњу на то, стварно не знам. Бирао сам, тамо је било више униформи па сам ја изабрао нешто као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви добијете то, јел се сад Ви заводите негде? Јел сте Ви уписани?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, то се касније дешава а у том моменту кад сам узео, нисам нигде овај заведен. У том моменту кад сам узео, то се десило после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па можда једно пола сата, сат, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које? Где сте се завели?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па код ћате ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћате?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То је тај исти магационер што је био, ја мислим да је то исти тај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто спомињали сте овде у Вашој одбрани, истражним судијом неког евидентирача.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па то је ћата, четни евидентичар, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је отишао кад из јединице? Врло брзо после или?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па ја не знам дал је отишао после 3, 4, 5 дана, или после 7-8 дана, али ја сам отприлике после 7-8 дана, или 9 дана, не могу тачно да Вам прецизирам, преузео тај магацин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта, уведе Вас, где? У неку свеску? Како је то било, објасните ми само.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, он је имао један отворен сандук онај, ако знате сандук од наоружања, ту је било више пушака, пар ручних бацача, ништа, то што напусте јединицу, па онда раздуже оружје и то, и ја сам овај ту узео пушку, униформу, била је гомила униформи више, па сам ја ту изабрао, као комплетирао неку као униформу, шта ја знам, узео то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дал та пушка има серијски број? Јел сте Ви добили под тим бројем уписано?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Наравно, наравно, после се уписује, чита се и потпише се, та пушка се задужи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је с тим? То је нека свеска се води јел тако?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па то је А4 формат, сад дал је била свеска ил је био овај класичан лист за штампарску машину, ја сад не могу да Вам кажем, али А4 формат је величина отприлике била, јер је било више, нисам само ја био ту, разумете? Био је читав списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то су шта? Списак припадника јединице? Тог вода?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то? Добро. Јел он Вама предао тај списак?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Они су претпостављам у задње време задуживали пушке па је било пар рубрика празних, ту је уписано моје име и презиме, број пушке и то сам ја потписао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел он Вама предао списак кад је напустио јединицу, пошто сте Ви преузели његову функцију?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не, ја нисам био четни евидентичар, ја сам био само магационер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је преузео функцију четног евидентичара?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја мислим да је отац то радио, сто посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја нисам преузео ту функцију, није то била ни функција, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тај списак иде негде? Јел се шаље у команду Зворничке бригаде на пример, пошто сте били под Зворничком бригадом?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам да ли се тај списак шаље у команду Зворничке бригаде, али знам да се списак о бројном стању и спискови за плату, знам за то да се шаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас и питам.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То се шаље у Зворничку бригаду, а ово задужење оружја нисам сигуран да се шаље. Можда, али немојте да грешим душу, стварно не би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А значи, примали сте плату. Јел тако?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Наравно, наравно, сви не само ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви. Колико сте примали? Јел се сећате можда?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: А јаој, ако има за бунт цигарета, супер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па од чега сте живели онда тамо?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па не знам, од чега. Храну смо добијали, у почетку смо и цигарете добијали, задњих можда месец и по, два, нисмо добијали цигарете, а дотле је војска, претпостављам да је мало јаче стајала па је могла то себи да приушти. Дотле смо добијали и цигарете јефтиније оне, али смо добијали цигарете, сваки дан по једну кутију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било сад на пример, одете у акцију или неко оде у акцију, не морате Ви, и сад донесе овај плен да кажемо, прасе, јагње, и тако даље, месо, нешто па се спреми. Јел било то? Јел се дешавало то?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Није се то дешавало, него било је који су пецали на Дрини, касније на Дрињачи кад смо били, па смо рибу, па смо то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То сте пекли. И ко је спремао ту рибу?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па већином тај Такси и та «Алфа» и тако. Сви, некад мислим, вероватно би и ја да сам знао то да радим, али нисам то до тада никад радио па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Он је мислим, он човек баш се разуме у те ствари, тако да мислим да је он то радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Драган таксиста јел тако беше?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја не знам да се зове Драган, али таксиста су га звали у сваком случају, из Београда чуо сам да је сад, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тај вод, значи, под вођством Вашег оца, јел имао нека возила?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: «ТАМ 150» и џип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то овај камион што се.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Војни камион онај велики.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се види на фотографијама?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, то је тај камион. «ТАМ 150» војни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војни камион? Добро. Ви овде окривљене знате јел тако?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кад сте рекли да је Гавра дошао?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па отприлике 7-8 дана, недељу дана, можда мало више после мене, значи, 24, 25 август 92.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А кад сте дошли у Малешић ко је био од окривљених?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Од окривљених?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па био је «Трцко», био је мој отац, био је Шевић и та његова девојка, али два-три дана су били па су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгана није окривљена, значи, само од окривљених, значи остају троје окривљених.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, био је два-три дана, па је напустио јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Он и та његова девојка су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел сте Ви нешто кад сте били, дошли сте у јединицу касније. Кад сте дошли у јединицу после, да ли сте чули нешто

шта се дешавало. Рекли сте да не желите ништа то да знате, то за Скочић, да нећете да слушате и тако даље. Да ли сте чули нешто, шта се дешавало у Скочићу?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нисам чуо ни реч, нит ме тако нешто занимало, нит сам тако причао, нит ми је ко говорио тако нешто. Овде што сам прочитао у списима, довољно ми је мука, да не желим да чујем више ни речи. И то сам прескакао и пола ствари, чим сам видео да иде у том правцу, нисам читао, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што? Јел сте нешто сумњали шта се тамо десило па сте избегавали да слушате или шта?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не, имао сам толико својих проблема да ја нисам имао времена за тако нешто. У великом сам страху био, не за себе, био сам у страху за своју супругу, гледао сам да сваки секунд могући проведем што ближе њој, у случају не дај боже нечега да будем ту и тако да нисам стварно имао времена, ретко кад сам овај, уопште, уопште и контактирао са неким, да не претерам, али тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте овде спомињали у одбрани код истражног судије неку потврду о учешћу у рату. Јел то што сте рекли да ће Ваш бранилац да достави? Добро.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Опростите молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Добро. Ви знате шта сте причали код истражног судије?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте примедбе на један део? То има у списима предмета, постоји тај Ваш поднесак.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Међутим, данас причате и за овај други део мало другачије у односу на оно што сте причали код истражног судије.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Опростите, не знам на шта мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате који део? Ево сад ћу да Вам предочим. Рекли сте да није постојало, да није било цивила уопште.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја нисам ни питан код истражног судије да ли је било цивила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, «Ни у једном тренутку у време нашег стационарања у овим селима није било цивила са нама, па самим тим ни ромских цивила».

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Господине судија, председавајући, мене нико није ни питао пред истражним судијом да ли је било цивила са нама, ромских цивила или шта ја знам. Мени су навођена имена и оптужених и оштећених, да ли ми је познато ово име и презиме, да ли ми је познато ово име и презиме, и тако редом. А нисам питан да ли је било цивила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, «искључиво смо ми војници били стационарани. Имена оштећених које сте ми прочитали, па ни три жене које су наводно преведене у Србију, мени уопште нису познати».

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Уопште, нит сам питан то, нит сам одговорио то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви слушали гласно диктирање записника? Код истражног судије.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Господине председавајући, мени је истражни судија, ту је господин тужилац, мени је истражни судија прво постављао питања, ја сам одговарао, затим је он завршио и рекао да препушта овом господину тужиоцу. Господин тужаоц ми је постављао питања, ја сам одговарао на питања. Док је истражни судија мени постављао питања, није диктирао ништа. Он је почео да диктира када је тужилац мени постављао питања. У једном моменту сам ја чуо између, после или пре тужиоцевог питања, кад је судија диктира записничарки под директном командом Владе Републике Српске. И ја му кажем, господине судија, није под директном командом Владе Републике Српске, него при Влади Републике Српске, тако сам чуо. И он као добро. Међутим, и једно и друго је у изјави, још је додато разумете? А ја кад сам писао приговор, ја сам исправио оно што се тиче директно мене. А ту има још ствари, на пример, што се тиче Ђорђа Шевића исто. Питан сам дал ми је познато име Ђорђе Шевић, а ту пише да, Ђорђе Шевић је био са мном у јединици. Јесте човек, ја кажем, јесте човек био са мном у јединици али нисам то питан и нисам то одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам друго питање. Да ли сте слушали гласно диктирање записника?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Оно што сам могао између питања и одговора господина тужиоца, оно што сам могао да чујем, то сам чуо. Оно што нисам, нисам. Не могу господине судија, ја сам тад био и под стресом и не могу да обратим пажњу на неколико ствари, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што сте потписали онда, признали записник и без примедби га потписали као свој.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Шта да радим? Изволи потпиши, ја узео потписо и још мислим сад ћу кући. Како ћу кући с толико новца колико имам, онај ми прилази са лисицама и шта да радим? Шта да радим господине судија? Пише да сам неосуђиван и пише да сам војску служио 92 године, а није тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је мањи проблем.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па знам, о томе и причам, да једноставно ситнице, то су мени јако важне ствари, погрешене и погрешно интерпретиране. А неке чињенице тотално нису ушле у записник. Па је затим тај записник добио ноге, па је нестао, па свашта је ту било. Па сам се ја жалио и председнику суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите добио ноге?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па лепо господине председавајући. Мој адвокат два пута је прегледао списе предмета и шкарт списа и није нашао тај приговор. Она госпођа из списка, па да сам ја тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пазите, приговор, не записник. Приговор.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Приговор, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Она госпођа из списка, кад сам рекао нема овде мог приговора што ми је јако важно, она ми је жена рекла, можда је у шкарт списима. Рекох, можете ли да ми донесете те шкарт списе да их ја прегледам и њих, јако ми је то госпођо важно. И она ми каже, не може, морам да пишем судији да ми судија то посебно одобри. Али каже она, каже госпођа, могу ја каже да одем ако ти је то јако важно да погледам. Рекох, госпођо, молим Вас рекох, невероватно ми је важно. И она жена је отишла горе и прегледала, вратила се и каже «Богдановићу, нема тога». Када сам добио, тражио од Вас шкарт списе да гледам, и када сам добио одобрење и када сам отишао тамо, та иста госпођа ми је док ми је доносила шкарт списе каже «Богдановићу, не брини, приговор је нађен и враћен у списе» и ставља ми онај испред мене шкарт списе. Касније, кад добијем одговор од председника суда, у њему пише да је истражни судија дао изјаву изјашњење председнику суда и да је рекао да је он сматрао да не треба да стоји у списима предмета, него је одмах ставио у шкарт списе предмета, што није тачно. Три пута мој адвокат, два пута и та госпођа једно три пута су прегледани шкарт списи и то није било тамо. Е па ја онда не знам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај приговор је пронађен.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па ја не знам, ја мислим да неком није одговарало. Е сад, то је Ваш колега, ја се стварно извињавам, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за шта да одговара?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За шта да одговара?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па ја мислим да је направљено много пропусти господине председавајући. Знате шта, ако сам ја једини пристао да дам изјаву и био човек да дам изјаву и још сви остали се бране ћутањем, и поред свега тога, још та изјава моја се исфалсификује, изврне како год ко хоће, како год коме шта одговара, па знате, није у реду. Био сам човек, оћу да кажем све, још ме направити будалом. А јел мало? Ја мислим да је превише господине председавајући. Ја разумем да сви имају потребе, интересе своје, али ово нема смисла. Ако сам човек и дам изјаву па нек ме испоштују. Толико сам бар заслужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Молим Вас. Немојте се љутити молим Вас

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате питања? Хоћете Ви?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Пуномоћник оштећених, Славица Јовановић. Да ли би оптужени могао да нам одговори да ли пошто сте данас рекли да Вам је било тешко да читате ове исказе заштићених сведокиња и то не бисте хтели да их поново слушате.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ако је могуће.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па само, да ли бисте могли да нам кажете да ли верујете тим исказима? Да ли верујете у оно што су оне рекле и да им се то заиста десило?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Један мањи део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само изволите, поставите, не, не. Прекинућу ако. Немојте Ви ништа.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја сам један мањи део тога прочитао, кажем Вам да сам у доста случајева одустајао и нисам хтео да читам даље, не знам да ли да верујем или да не верујем. Не знам да ли да верујем, јер ја тако нешто у животу доживео нисам никад. Не дај боже нико тако нешто да доживи. И не знам верујте ми, не знам да ли да верујем или да не верујем. Не могу да поверујем да је неко способан за такве ствари. Не могу да поверујем у тако нешто. Верујте ми да је то мени, ја то не могу Вама другачије објаснити. Страшно ми је. Оно мало што сам прочитао, страшно ми је. Не знам да ли је истина или није и не би да улазим уопште у то. Нисам био тада, нисам учествовао у таквим стварима, не желим да имам ништа са тим стварима, не знам о томе ништа, не желим, поготово не желим, госпођо молим Вас, немојте се наљутити али стварно не желим да претпостављам нешто. Не желим да окривим некога, да поштедим неког, а немам појма о томе. Молим Вас.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Ви сте говорили о свом емотивном односу према њиховим исказима па онда да видимо.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Разумите ме, молим Вас.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Зашто мислите да би Тужилаштво исто сте рекли да сумњате у неки однос Тужилаштва према томе, зашто мислите да би Тужилаштво Вас овај, не из неког разлога, из ког разлога погрешно означавало као оптуженог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није битно. Ајмо на предмет, на предмет значи. Усредсредите се на оптужницу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Ови војници који су сутрадан након Вашег доласка дошли у кућу овај и тражили од Ваше будуће супруге и ове друге заштићене сведокиње да пођу са њима, овај, да ли сте овај, да ли су они припадали јединици којом је командовао Ваш отац? Односно оптужени Богдановић.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Опет могу да претпостављам само. Ако хоћете да чујете, ако могу да кажем претпоставке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја претпостављам да јесу. Можда не сви, али претпостављам. Ја не могу да Вам гарантујем госпођо. Не бих желео да неког окривим ни кривог ни дужног или неко ко јесте, да ослободим неке одговорности. Стварно не би желео то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Хоћу да кажем оно што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је касније Ваша супруга, тада особа коју сте упознали овај, претпостављам да сте се заљубили у њу, тог дана, да ли Вам је она причала, помињала тад оно што се десило у Скорићима, односно месец дана пре тога, убиство њене породице?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, ја сам покушао у два, три наврата да разговарам са мојом супругом, на ту или на неку сличну тему, али ја вама не могу да опишем њену реакцију на такво моје питање. Значи ја стварно не могу да вам опишем то, то је нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, већ је то објаснио, већ је било то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: И ја стварно не жели моју супругу да повређујем ни на који начин, ни онда, ни данас, ни било кад, поготово на тако нешто јел то не да није лако, него.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Само пошто сте рекли да је доста људи дефиловало кроз вашу јединицу, значи долазило, одлазило, напуштало, ко је заправо, то вас је судија нешто питао, али је остало нејасно. Ко прима, односно ко отпушта припаднике те јединице, ко им дозвољава значи да буду припадници односно да напусте јединицу?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па видите овако, кад се неко, ја знам један дечко што је дошао, он је отишо прво у Зворничку бригаду да се јави као добровољац, из бригаде су га довели код нас, довели и рекли да је он добровољац и да га сместимо, разумете. Ја претпостављам да је таквих случајева било још, ја нисам такав случај, јер сам дошао директно ту са намером да се вратим тај дан или сутрадан, али сам стицајем тих несретних околности кажем вам зашто сам остао. Несретних, ајде касније је то прешло у нешто друго, али, разумете, то је то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па мислите да су припадници у одређеној зворничкој бригади или како?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па наравно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да су тамо постајали припадници.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Претпостављам да је тако, јел чим они их доведу, па неће нам довести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко их је отпуштао, друго питање нисте одговорили?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, ко је дозвољавао да припадници напусте јединицу?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па пазите, онај ко је добровољно дошао, ја претпостављам да он може да оде кад хоће. То је моја претпоставка, ја не могу да знам, сад да гарантујем, али претпостављам да је то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али како сад са оружјем? Извините што сам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како са оружјем, значи јел има оружје неко добија, јел то носи за Србију или се раздужује?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Раздужује свако оружје кад иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то, па коме се јавља?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: И ја сам кад сам ишо раздужио своје оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме сте се јавили?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Како мислите коме смо се јавили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па коме сте, где сте се раздужили, коме сте предали оружје?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Раздужили смо се сви, направили смо списак, јер ми смо тад, кад сам се ја раздужио тад се цела јединица повукла, разумете, који су из Босне отишли су својим кућама, који су из Србије отишли смо за Србију, разумете, и сви смо раздужили униформе, оружје, магацин, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и коме сте предали то?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: И то је предато у команду тог места где смо задње били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Дрињача?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То је мислим да је направљено у три примерка сви ти документи са серијским бројевима, са списковима у три примерка, један је у команди тој остао, један је за «Зворничку бригаду», да се преда њима, а један је ја мислим остао мом оцу, чини ми се, нисам сигуран али мислим да је тако. Чини ми се.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Е па исто је остало мало нејасно у каквим сте, какве су те биле борбе да кажем, у којима је ваша јединица учествовала, значи да ли је било, да ли сте учествовали у неким борбама или нисте, и шта сте ту?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја сам учествовао у две борбе, прва борба у Клиси кад су нас напали, значи тад смо се бранили, нисмо ми били у нападу разумете, нисмо ми нападали. Друга борба у којој сам ја учествовао је била у Дрињачи кад смо били, кад су нас позвали, кад је команда тог б.батаљона била опкољена и тада смо ми ишли као испомоћ и кад смо дошли, ако вас занима ситуација та.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па добро, јесте.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Када смо дошли ту, пробудили су нас рано ујутру, и када смо дошли ту, ту смо затекли једно 400, 500 територијалаца под оружјем, и неког официра који је на, вишег официра, можда мајор, потпуковник, капетан I класе, не могу тачно да вам кажем,

који стоји на неким колима, који се дере на њих, а они сви главе доле и ћуте. Он је њих у ствари терао да иду да, пошто су им ти пријатељи, команда њихова остала опкољена, разумете, а они нису хтели, само ћуте, не одговарају ни да ни не. Такав сам ја утисак, и кад смо ми наишли, онда је он човек пришао код нас, треба да се ослободи то и то, у том моменту су дошли из «Зворничке бригаде» исто возилима, вод војне полиције и исто је са њима човек разговарао и ми заједно смо, и ми и једни и други пробили се до њих, успешно се пробили до те команде и ослободили ту команду 6. батаљона и они се заједно уз нашу пратњу повукли и дошли на нашу територију.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А, кажите ми.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То је друга борба, ако могу да кажем.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, да довршите.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Крај је, само то је друга борба, то сам хтео да кажем.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли се тад, док сте се ви налазили у Малешиху, односно у Клиси па касније у Петковцима, јел било мештана ту да су живели у селу?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У Малешиху да, у Клиси не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Није било мештана?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У Малешиху је било у Клиси није било, у Петковцима је било, у Дрињачи је било, али у главнини те Дрињаче, не у том насељу где смо ми били смештени, у није било никога, и у том задњем месту где смо били, из којег смо прешли у Србију и ту је било мештана.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажите ми ти мештани, то су били Срби, Муслимани или ко?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Срби, Срби.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Срби?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: У ствари можда је неко међу њима и био Муслиман, ја не могу сад вама да гарантујем, разумете, али већинско становништво је сигурно било српско. Клиса је била муслиманско већинско и била је празна, они су се иселили претпостављам доста раније. Сад не знам тачно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А колико далеко су се налазили положаји муслиманске војске у том периоду у Клиси, баш кад сте ту борбу водили, јел можете да?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја не знам колико су били далеко, никад нисам учествовао у тако нечему, у нападе на муслиманске положаје, знам само причу да су они тада кад су пролазили у ту Клису да су кроз неко минско поље да су знали неки пролаз да су пролазили туда, е ту причу сам чуо, сад не знам тачно колико су удаљени, њихова линија од наше

линије то не би знао да вам кажем. Нисам био ту, нисам био чак ни на нашој линији ту.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Како бисте описали положај, односно однос ових заштићених сведокиња и особа за које сте ви назвали нешто као њихови заштитници?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Пазите, то не мора, заштитници не мора да буде тачно, то је моја нека процена, у сваком случају по мом мишљењу нисам ја стручан за тако нешто, али ја мислим да је њима са тим особама које су их штитиле биле много боље, него да нису имали те особе да их штите, разумете. То је моје мишљење.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јесте ли имали ви тад сазнање уопште, неку представу о томе због чега их они штите?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па претпостављам од неких који хоће да их силују или шта ја знам, мислим сигурно то, не знам шта би то друго могло да буде, претпостављам да је то, ја знам од чега сам, и то не могу да знам сто посто, али претпостављам од чега сам штитио своју супругу, тај други дан после мог доласка, разумете. Претпостављам да је исти случај код осталих или сличан, не могу да гарантујем, али претпостављам да је то тако.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте имали, мислим просто неку представу да њима прети нека опасност и од тих, назовимо их заштитника?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па не знам, не знам, не верујем да, не могу стварно, не бих желео да причам нешто што не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И помињали сте да сте пушку узели у магацину и униформу, где се у тој кући налази магацин?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Није био у тој кућу где сам ја био смештен, био је у једној кући преко пута, када се изађе из дворишта те куће то се пређе тај пут, макадам шта је, немам појма, и онда је нека мала кућица била исто празна она је кориштена као магацин. Није било, у тој кући где је био магацин није било људи, разумете, то је кориштена једна просторија из те куће, мања је кућа била, кориштена је једна просторија као магацин.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко је контролисао то оружје, ко је имао кључ од те просторије и то?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја сам имао, после једно седам, осам дана, девет дана после мог доласка, значи негде тамо око 25-26.августа '91., сам ја имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За оружје?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Оружје, магацин сав тај што је био, оружје, муниција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да, ја сам вас питао мало пре за оружје, ви сте рекли само магацин, као храна да је у питању, нисте ми рекли.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја нисам храну господине судија спомињао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам вас онда ја разумео, добро.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте након ових догађаја, односно након доласка у Србију остали у неком контакту са свим овим особама са којима сте били тамо?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, два или три пута ме је звао, не знам како је дошао до броја телефона, један који је касније дошао док смо били у Дрињачи, који је био са нама до краја, један Брада, Брада смо га звали, а Бранко му је име, из Лознице, он је био неки, ја сад да вас лажем, али инжињер, тако нешто је био по занимању или неки техничар, нешто тако је човек рекао, нисам запамтио. Он ме је звао неколико пута, причали смо по сат, два времена, али у неких пет, шест година после тога, не касније, после смо изгубили контакт.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте знали шта се после тога дешава са заштићеним сведокињама?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Јесте ли чули било шта о њима?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не, нисам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Не знате. Добро хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Ево ја бих вас питала пошто сте нам рекли да су те жене, девојке биле као нека заробљена лица, је ли то вама неко рекао или из поступака?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То је мој закључак био.

НАТАША КАНДИЋ: А на основу чега?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па не знам како, то је све укупан тај утисак, ја не знам како то вама сад да дефинишем, да вам дам, прецизно објасним, али то је неки мој утисак те ситуације на крају, тако ми се чинило. Личило ми је на то, и претпостављам испоставило се да је тако.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, јел можете да нам наведете шта је то, који је то био неки поступак други према њима, или сте ви видели да оне нису слободне?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нормално, па ево вам тај пример што се десио са мојом супругом, разумете, значи не може у нормалном друштву, у цивилном друштву, тамо где нема неког ко је потлачен, не може тако нешто да се деси, не може неко да дође и каже еј ти дођи овамо, разумеш, шта знам, десиће ти се ово или оно. То не може да се деси, то не може да се деси. Значи тамо где се дешава нешто није у реду, значи то мора бити неко ко је, не знам како то да дефинишем, неко ко је под неким ограничењима, или, не знам како да вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли оне могле слободно да се крећу, ево да помогнем?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Могле су да оду из куће у кућу, долазиле су оне, ишле једна код друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли могле да се јављају неком из јединице, из вода?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли могле да напусте вод?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нису, мислим да нису, мислим да нису, па да су могле господине судија, па не бих ја чекао пет месеци да извучем супругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то вас питам.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Верујте.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли сазнали ко је њих довео ту, ко је њих ставио у тај положај, ко је тај?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па онај који их је заробио, мени је у тој свађи са три, четири, пет лица једно од тих лица кад су ми прилазили је мени рекао у једном моменту «шта ти хоћеш, ниси их ти заробио». Значи.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, он је то рекао, али ја вас питам, знате, неко има, кад је неко у том статусу, неко има, постоји неко други који има моћ да стави одређене особе у тај статус.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Знам госпођо, али ја нисам био тада, не могу.

НАТАША КАНДИЋ: Ја вас само питам, да ли сте сазнали?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нисам, нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли са вашом касније супругом разговарали ко је њу довео ту?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Госпођо, ја вама поново кажем, ја сам покушао неколико пута да разговарам, занимало ме је то, интресовало ме је то.

АДВ. ИВАН ЈАНКОВИЋ: Судија, ја морам да ставим приговор на испитивање сведока и молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, немате реч.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Али је моја супруга, рекао сам вам како је реаговала, и ја стварно не желим мојој супрузи да наносим неку бол, стварно не желим, довољно јој је тога вероватно у животу.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, али психолошли зар свих овим година није било потребе да разговарате.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Госпођо, она то не заборавља ни дан данас, то није лако живети с тим, ја претпостављам то, с тим није лако живети, можда је мени лако што то гледам са стране, али њој сигурно то није лако, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, извините што вас прекидам. Да ли сте разговарали са оцем, да ли сте имали прилику да.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да га питате?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Алфа», «Бета», «Гама», шта раде овде, због чега су, одакле оне, како су дошле?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нисам, нисам господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нисам никад.

НАТАША КАНДИЋ: Како знате да је Муневера из Цапарде?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Она ми је рекла, она ми је рекла.

НАТАША КАНДИЋ: Само је рекла то да је из Цапарде и?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Причала је о својим сестрама о школи.

НАТАША КАНДИЋ: О којим сестрама?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: О Дини покојној, о још две сестре које има, брату.

НАТАША КАНДИЋ: Ево кад смо ту, да само чујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сад.

НАТАША КАНДИЋ: Па молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте само полако, само полако. Колега, шта је ово, значи прва ствар, договорили смо се нећемо да ширимо тему, тужиоца сам исто поменуо, значи држимо се оптужнице. Знам да вас интересује, верујем да вас интересује.

НАТАША КАНДИЋ: Па ја знам, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А знате, па онда нећемо онда, ајмо даље онда.

НАТАША КАНДИЋ: Али не, ја мислим да је врло важно да разјаснимо, ја врло подржавам тужиоца, он није тражио ништа што је изван догађаја, то је тај контекст, овако нисмо ми само имали три куће у којој се налазе неке девојке, жене, оне су неке заробљени и ништа више. Не можемо да схватимо уопште потпуно нереално, витруелни догађај. Ја подржавам то што је он сматрао да треба да знамо тај контекст.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, подржавајте ви, није проблем, имате право да подржавате, значи, ајмо изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Па ево, ја мислим ево да видимо, ја могу мало и другачије да питам, да видимо кога сте све ви видели тамо, знате ко је био у том статусу заробљених лица, те жене, девојке, је ли било мушкараца заробљених?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Е па добро, значи све су девојке, жене?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Ко су све оне биле, мислим ево имате шифре, па псеудониме, па наведите нам све.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Национално или шта? «Алфа», «Бета», «Гама», Муневера, Дина и Сена, то су. Да, њих шест је било.

НАТАША КАНДИЋ: Па ево да питамо ко је Сена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Сена?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Исто једна од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то Гаврина жена?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: Јел знате одакле је она?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Мислим да је она негде близу моје супруге, али не знам тачно место. Негде близу, у околини моје супруге, али ја не знам да вам кажем место које је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То је оно што знам.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је старији Дина или Муневера?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте молим вас. Молим вас, одбија се питање.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Да ли, помињали сте Шевић Драгана, јел она неко ко је исто у том статусу или је војник?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, она је била у униформи колико сам ја видео.

НАТАША КАНДИЋ: Помињали сте Славицу?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Одакле је Славица?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ту је негде из Босне, можда чак и из Зворника, али ту негде из Босне.

НАТАША КАНДИЋ: Јел јој знате презиме?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Како је Лазићу име?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам. Лазић, тако су га сви звали.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете ви долазите 17.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: 17.августа '92.

НАТАША КАНДИЋ: Да, и онда, коју ви сутацију затичете у тој кући и да ли случајно у ту кућу долазите или вам је неко рекао да баш у ту кућу дођете?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па ту су ме довели и рекли да ми нађу место, разумеш, да ту, да ћу бити дан, два ту, да ми нађу место да преноћим.

НАТАША КАНДИЋ: У којој кући се налази ваш отац?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: На другом крају села, 400-500 метара отприлике, одатле.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, јел вас он позвао код њега или вам он каже иди у ову кућу?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па ја не знам да ли је он рекао или је рекао неко из тих што су били ту, али неко од њих ми је рекао ту, ево наћи ће ти ту место за дан, два да имаш да преспаваш и то је то. И ја сам ушао ту, упознао се са људима.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, ви сте дошли због оца, јел тако?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Он је рањен?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Па јел није било логично да будете са њим, да се бринете о њему, он је рањен, дошли сте због њега?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја вам кажем шта, како су ме довели ту и шта су ми рекли, отац јесте био рањен, кретао се на штакама, био рањен у ногу и чини ми се ту по грудима.

НАТАША КАНДИЋ: Јел вас је он сачекао?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, он ме је сачекао, изашо из болнице.

НАТАША КАНДИЋ: И онда крећете заједно, долазите у Малешин и?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: До команде, па онда за Малешин и ту пред овим, како се зове, пред том кућом отац одлази даље а мени је речено да уђем у ту кућу.

НАТАША КАНДИЋ: Како речено, ко каже?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па дал ми је он рекао или неко из тог возила, ја сад не могу, стварно не могу да вам кажем, не могу да се сетим. Неко још један ил два војника су били са нама.

НАТАША КАНДИЋ: Само да вас питам, дошли сте због оца, и тог дана јел идете код њега да причате, да видите како је, да ли му треба?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: После подне сам отишао код њега, попио кафу, тада у том моменту нисам отишао у ту кућу где је он смештен, у том моменту кад сам дошао нисам отишао.

НАТАША КАНДИЋ: Кад одлазите?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: После подне, сад не могу да вам кажем тачно, после подне.

НАТАША КАНДИЋ: И шта видите тамо код њега у кући, у каквом је он стању био?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па ништа, папирологија на све стране, ово оно.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Папири на све стране, свеске те што се воде сви ти папири, шта ја знам.

НАТАША КАНДИЋ: И ко је са њиме, јел постоји нека служба, јел постоји?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не, нисмо ми на том нивоу, то је мала јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите служба?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Није то команда нека.

НАТАША КАНДИЋ: Па командант јединице молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вода?

НАТАША КАНДИЋ: Вода да.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па нема вод, команду.

НАТАША КАНДИЋ: Мислим постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, на то мислите.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је био курир неки или то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Питам да ли постоји нека служба?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Није, па нема вод своју команду па да има службе своје или шта ја знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не, постоји помоћник, неки заменик или постоји. Па ево да видимо шта је Дина ту у кући?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете постојале су за Алфу сте рекли Лазић је њен заштитник.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: За Гаму сте рекли Стојановић је њен заштитник.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Па ви сте рекли, ја то само.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Добро, да рекао сам.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је онда са Дином у тој, пошто и она је једна од тих заробљених?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Могуће је да је и њој отац био заштитник, али ја то сад не могу вама да ја децидно вама тврдим да је то тако. Она је била ту, кафу ми је скувала, попили смо заједно кафу кад сам дошао, ја сад, е то је све што ја могу вама рећи, шта ја вама сад друго да кажем. Старно не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, полако, значи нема разлога да се нервирате.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, али стварно не разумем. Ја знам шта госпођа, претпостављам шта хоће да ми извуче, али ја стварно не знам да ли је то тако, ја не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја не могу стварно да.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је то што?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам, заборавио сам.

НАТАША КАНДИЋ: Ево да вам помогнем, да ли сте ви чули причу о Дининој судбини да се прича, шта се прича?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, одбија се, одбија се.

НАТАША КАНДИЋ: Па кад каже да он зна шта ја хоћу.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: А не, нисам мислио на то.

НАТАША КАНДИЋ: Па хтела сам да помогнем.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нисам мислио на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, знам, одбија се. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Одбија се, добро. Кад сте следећи пут видели оца? Кажете то поподне сте попили кафу.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Попили смо кафу, следећи пут сам га видео, да ли сутрадан, сутра после подне сам га видео сигурно, после тог

догађаја што се десио 18.августа, а можда сам га видео и пре подне, ја сад стварно не могу вама рећи, мислим не могу толико да се сећам, стварно не могу.

НАТАША КАНДИЋ: Добро само нам реците, у односу на то, кад вам Лазић каже еј мали они више нису у јединици вам каже?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: 19.августа пре подне, или око подне, тако нешто.

НАТАША КАНДИЋ: А кад ви видите оца, после оне кафе?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја вам кажем 18., после онога.

НАТАША КАНДИЋ: У односу на то кад вам Лазић каже?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па стварно не могу да се сетим. После 19., кад ми Лазић то каже кад видим оца? Па не знам, можда за сат времена, можда за дан један, стварно не могу да се сетим сад.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. А сад је питање, кад сте дошли јел било говора о томе кад се ви враћате кући?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, да, тад је отац и дошао да ме вози за Мали Зворник да се враћам назад, 18., после подне, тад кад је дошао, тад је дошао због тога што је требао да ме вози у Мали Зворник на станицу код Стене тамо да чекам аутобус.

НАТАША КАНДИЋ: Јел вам он тада каже више не брини, то је сређено око тих војника?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Није он рекао мени не брини то је сређено него не брини то ће он регулисати, или то ће он средити, или тако нешто у том смислу је речено, не могу вам поновити речи, стварно је много времена прошло, поенту могу да вам кажем, али тачно речи да вам цитирам стварно не могу.

НАТАША КАНДИЋ: Јел неко поменуо или Лазић или отац име неког од тих војника?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, нису.

НАТАША КАНДИЋ: Мислим само описали оног једног.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Тако да не знате.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам, не знам имена тих људи не знам имена.

НАТАША КАНДИЋ: Помињали сте, јел Мрки у то време није био тамо?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Кад се десио тај догађај 18.августа?

НАТАША КАНДИЋ: Кад сте ви дошли?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Није, није, он је дошао једно осам, девет дана после мене. Дан, два после Гавре и Нешића је он дошао, 25. 26.августа.

НАТАША КАНДИЋ: Е сад добро, ви остајете ту, боравите колико, две недеље у Малешиху.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: 14-15 дана.

НАТАША КАНДИЋ: 14-15 дана, сад нам опишите шта се догађај за те две недеље, који је ваш задатак и кажете ви сте помогли колико сте могли.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Јел то мало.

НАТАША КАНДИЋ: Ако можете и то конкретним описом конкретних радњи шта је то како сте помогли?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па рекао сам, јесам испричао господину тужиоцу шта сам урадио. Јел то мало, ако је мало извините молим вас, стварно извините ако је то мало што сам урадио.

НАТАША КАНДИЋ: Па ако можете?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па рекао сам истражном судији, зашто да понављам исто опет, мислим стварно нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Па јел ви мислите у односу на ова заробљена лица, ајде реците.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Госпођо испричао сам све од речи до речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мисли да је много урадио, то је то.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја мислим да је то у тим условима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, испричао је све то.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: С обзиром да су сви остали ћутали, ја мислим да сам ја огромно урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо понављати то питање госпођо Кандић значи оно што је већ причао, што је одговарао значи нећемо да понављамо, ајмо да видимо оно ако има нешто да га нисмо питали.

НАТАША КАНДИЋ: Па мислим било би добро да га, да он то конкретно опише све то, некако генерално, тешко је из тога видети конкретне радње, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето, што може да нам каже он каже.

НАТАША КАНДИЋ: Па ево, па јел могу ја конкретно да питам како сте помогли тетки?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Тако што сам помогао Лазићу, били су још агресивнији према Лазићу него према мени што су били, помогао сам Лазићу и хвала богу успели смо да одбранимо и тетку. Хвала богу, ето.

НАТАША КАНДИЋ: А ако сте помогли Лазићу?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Како сте помогли Лазићу?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Зато што сам стао упоредо са њим, тетка је била иза наших леђа и нисмо дозвољавали да приђе, ту смо се гурали са њима, било је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте објаснили, то смо чули.

НАТАША КАНДИЋ: То смо чули, а јел била у опасности у још некој другој прилици?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Тетка? Па била је у опасности пре него што ћемо прећи, колико ја знам, пазите, пре него што ћемо прећи у Србију, ето, и то је релативно у коликој опасности.

НАТАША КАНДИЋ: Како је било, која је опасност била?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Хоћете да испричам ја?

НАТАША КАНДИЋ: Конкретно како ви помажете опасност.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Два, три дана пре него што ћемо прећи из тог објекта где смо били у Србију, из Босне у Србију, два, три дана пре тог нашег преласка ја сам био напољу, да ли сам био на стражи, да ли сам у магацину, не могу тачно да се сетим, вратио сам се унутра, дошао сам у ту собу где смо били, у тој соби смо били једној ја и Муневера и Дејан Нешић и «Бета». Јесте «Бета».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте, јесте.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: И он је сам био у тој соби и седео је на душеку, овако је држао руке, видим да му је било тешко, да је забринут, рекох «шта је Дејане, реци ми, увек смо добри били, Дејане реци ми шта је било, ништа, пусти» и изађе напоље. Ништа ја сам остао ту, он се после тога опет вратио, и опет тако уздише, шета, дај реци ми човече божији можда могу да ти помогнем, реци ми шта је у питању и он каже «рећи ћу ти али немој ником да кажеш», е па онда ми немој ни говорити ништа и онда ми он исприча да је седео у трпезарији за столом, да је пио кафу и да је ту било још људи и да је ту чуо од њих да су они у ствари питали њега како ћу ја реаговати пошто требало би он мени, пазите то су речи које Дејан мени говори, да неки у јединици су питали њега како ћу ја реаговати ако они буду хтели да побију те заробљенице, девојке. Рекох, Дејане то су озбиљне ствари, разумете, то је страшно, рекох Дејане немој се играти са таквим стварима, да ли то стварно, каже он стварно и нису ме пустили док га нису натерали да обећа да неће мени касти ко су они, разумете. Рекао Дејане, шта је објасни ми све од речи до речи и он ми човек исприча како је било исто то и ја одем у магацин донесем сандук ручних бомби из магацина, донесем канап неки вежем извучем из једне бомбе скоро до краја осигурач, вежем канап и ставим то у нашу собу одмах код улаза, то је једно 50-60 комада ручних бомби. Рекох ако неко, то су видели ови кад сам ја носио, прво је дошао тај Брада из Лознице човек, претпостављам да је био упознат са тим догађајима и питао ме «Дамире шта то радиш», па рекох ево видиш, и он је човек имао пушку код себе и он је само овако, кад је пушка закочена ви можете мало да повучете затварач да се види да ли је метак у цеви или не, не можете да репетирате пушку, а не можете мало, и онда види се жути месингани метак разумете, и он је човек онако полако да не чују ови други повукао и рекао «Не брини, ако дође до нечег бићу на твојој страни». Е онда сам ја видео да је он већ чуо да је упознат са тим дешавањима можда чак и више него ја.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, причали сте то и код истражног судије.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да, причали су и други, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите наставите.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: И овај, после тога дошао је један дебели имао је 130-140 кила, огроман човек, «мали шта је било», па рекох шта се правиш шта је било, сигурно си чуо чим си дошао да ме питаш шта је било, није ми до препричавања сад. «Не брини каже, има нас доста који смо на твојој страни и ако дође до нечега не брини». Онда је вероватно.

НАТАША КАНДИЋ: Где је био тад ваш отац?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Горе је био у соби његовој. И после неког времена ја више нисам знао шта ћу, седео сам ту, онда ме је отац звао горе, ја сам отишао, шта је то било, вероватно му је Дејан Нешић рекао, претпостављам, не могу да грешим душу али претпостављам да је чуо од њега. Ја му кажем ако тако нешто покушају ја ћу направити оде све у ваздух цео тај објекат. И он ми је рекао онда немој то да радиш, немој то склањати нек виде да је то тамо још увек, али немој каже да радиш такву будалаштину, такву глупост или не знам како се тачно изразио, тако нешто се неће десити и ја нећу дозволити, овај неће дозволити, нешто ми је рекао, то се неће десити ни по коју цену поента је целе приче, не могу речи поновити тачно, не могу да се сетим, био сам јако узбуђен. И тако се и десило, тако се и десило. Ја сам се вратио назад.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, а да ли је ваш отац као командир те јединице наредио, сишао, наредио и рекао је или се ту догодило нешто што ви не знате?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Моје мишљење је овако, ја не знам тачно, али моја нека процена те ситуације је следећа да је ту било људи којима ви можда нисте могли наређивати или не знам да ли бих ја те људе назвао непредвидивим један део људи, један део људи су јако добри и јако поштени људи, неки нису могли да помогну или нису хтели да помогну али нису хтели ни зло да чине и по мени је и то позитивно, боље него онај што ће урадити зло, ја мислим да је јако тешко било с неким људима изаћи на крај, претпостављам да је то у питању. Ја лично нисам знао више коме да верујем коме да не верујем, то је моје мишљење. Имао сам пар људи у које сам имао стопостотно поверење и било је људи за које не знам, не знам за остале како да их протумачим.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми јесте имали поверења у оца?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Потпуно?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Сад ме питате стварно, јер ви имате поверања у свог оца, не знам шта да вам одговорим на то питање, да, отац ми је. Не знам како друкчије да вам одговорим.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, још бих вас питала кад сте ви дошли у Малешин када видите «Бету»?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: После дан-два.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је имала година?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Млада је била, слагају вас, мање од 15 година, мање од 15 година сигурно.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте питали некога оца можда откуд малолетна деца ту?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, нисам питао никога, не, нисам никог питао. Тај први дан кажем вам ја сам чак у једном моменту помислио да су оне мештанке у селу, разумете. Следећи дан кад сам схватио тад ми је већ све било могуће, нисам хтео више да питам да не бих довео неку од њих у незгодан положај, разумете. Ја нећу да носим на души никога и подстичем нешто да започињем нешто што не знам како ће се завршити.

НАТАША КАНДИЋ: Само ми реците међу тим девојкама је ли било још неко ко је био малолетан?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па ја мислим да је и «Гама» била малолетна, сад не знам тачно колико година је имала. Моја супруга је имала 17 и по година, није имала 18, 17 и по, у Руми кад смо дошли 29. јануара је напунила 18 година. Ми смо дошли 10.11. она је 29. напунила 18 година, у Руми код мене кући.

НАТАША КАНДИЋ: Реците како се зове Ваша супруга?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Муневера.

НАТАША КАНДИЋ: А данас?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Муневера се зове и данас, зовемо је Вера.

НАТАША КАНДИЋ: Како је зовете Вера?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па госпођо постоје надимци, скраћенице, разумете, мислим Муневера јој је име.

НАТАША КАНДИЋ: Какве то везе има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас какве то везе има.

НАТАША КАНДИЋ: Зато што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо, усредсредите се на 1992. годину.

НАТАША КАНДИЋ: Ја питам да ли јој је промењено име?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ма није госпођо шта вам је, она је променила презиме када се удала за мене, име јој је остало исто и дан данас.

НАТАША КАНДИЋ: Име је остало?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Наравно.

НАТАША КАНДИЋ: Овде су све заштићене, у истрази, говориле како је њено име измењено, можда није формално.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па госпођо приче, пустите приче госпођо, ја ћу вам донети шта год хоћете од моје супруге и показати да је њено име и дан данас, Карић Муневера девојачко, Богдановић Муневера данас, пустите те приче. Ја нећу лагати, казаћу вам истину.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да Вас питам, је ли знате одакле је «Бета»?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Одакле је?

НАТАША КАНДИЋ: «Бета»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо да откријемо идентитет, неке личне податке, нећемо та питања.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па знам оно што сам прочитао у списима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате одакле је?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Оно што сам прочитао у списима, то могу да вам кажем ако је то одговор који вас задовољава, то могу да вам кажем. Иначе пре тога нисам знао.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли знате ко је довео ту?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, ја госпођо сам дошао 17. августа 1992. године ујутро у јединицу, ја не могу да знам шта је било, шта је било пре тога датума. Не знам и не могу да знам.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, ко је командир јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је одговорио већ, ајмо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми да ли је свих ових година била нека ситуација у којој сте Ви разговарали са оцем тада, касније?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Госпођо ја и мој отац смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је питано, немојте само да се понављамо, ако има нешто што нисмо питали да питамо и да.

НАТАША КАНДИЋ: Ево имам још једно, кажите ми да ли је када је Зоран Стојановић отишао са једном својом штићеницом, да ли је он отишао јавно, командир знао или је то тајни одлазак.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја сам прочитао у списима предмета.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, ја Вас питам тамо што се?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја вам кажем да ја не знам како је он отишао, ја сам само чуо да је отишао да је напустио јединицу и он и «Гама».

НАТАША КАНДИЋ: Од кога сте чули?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Од људи ту у јединици. Али не знам како и на који начин је отишао. У списима сам прочитао да су они, сад ћу ја вама слагати, извукли се из села, побегли или тако нешто, не могу тачно сада да вам цитирам шта пише у изјави, али у том контексту, а ја лично сам само сазнао да су отишли, како су отишли и на који начин, не могу.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, е имам још једно питање, када Ви долазите 17. Ви затичете Славицу, Алића, јел су то припадници јединице који су од почетка и у претходним акцијама са Вашим оцем, је ли знате нешто о томе?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То ја не знам, ја могу да вам кажем да сам ја њих затекао када сам дошао 17. августа.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли знате одакле је јединица дошла у Малешин, јесте то, сазнали то?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам, не знам. Не знам, мислите из ког места су дошли у Малешин?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам да вам кажем.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате ништа?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам, однегде су дошли, не знам из ког места су дошли.

НАТАША КАНДИЋ: А кад долазите у кућу какав је распоред, рекли сте нам на једном кревету спава Савкић и «Бета».

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: За коју просторију ме питате?

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли питате за распоред намештаја?

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, распоред људи у односу на заробљене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Питам, рекао је да је на једном кревету Савкић и тетка, остали распоред?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Видите овако, кад се попне, у приземљу нема ништа.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нема никога, разумете, на спрату горе прва соба лево на кревету до прозора спавају Савкић и Славица, на овом кревету што је до зида, до тог ходника спава моја садашња супруга Муневера, у соби право.

НАТАША КАНДИЋ: Сама?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Сама.

НАТАША КАНДИЋ: Значи само, молим Вас, јесте непријатно, али то су девојке, жене које су независно од ваше воље доведене у једну ситуацију.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Једина моја супруга у том моменту није имала заштиту, ако вас то занима.

НАТАША КАНДИЋ: У најужаснију људску ситуацију су доведене, па Вас, извињавам се.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Госпођо једина моја супруга у том моменту није имала неког да је заштити, једина моја супруга у том моменту није имала неког да је заштити, једина моја супруга, све остале су имале некога, она није имала никога и била је ту, ако можете, ако је то одговор на ваше питање.

НАТАША КАНДИЋ: А како су се понашали према њој?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Тај први дан када сам ја дошао.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, пре тога?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам госпођо.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, добро, ја се извињавам због тих питања, али разумете зашто је то важно.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Разумем ја Вас, али разумите и Ви мене госпођо не знам, 17. августа дошао сам у јединицу 1992. године, пресело ми је, пресело ми је, овде сам 10 месеци, мрава нисам згазио, а Ви од мене тражите ја не знам шта.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, само да Вас питам још нешто, Ваш отац је командир ове јединице, само опишите ту ситуацију за коју Ви кажете да је тешка, да Ви не можете да одете одатле, е то је, шта је то?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Како.

НАТАША КАНДИЋ: Ево само да вам покажем.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Како да напустим јединицу госпођо Кандић, како, како. Је ли Ви мислите да је то тако једноставно као сада.

НАТАША КАНДИЋ: Па не знам, зато питам. Зато што сте нам мало пре рекли добровољци дођу, слободно дођу, слободно оду. Па Вас онда питам зашто.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја могу да се окренем и слободно да одем, ето то могу, то сам могао да урадим, ја да се окренем и да одем, то сам могао да урадим, шта да сам покушао да одведем Муневеру или било коју другу, па избушили би вас ко ђевђир тамо, или неки из јединице поједини или до Зворника би нас побили на 116 места, па је ли Ви стварно мислите, ја говорим о 1992. године, па не могу очима да се виде, довикују се ноћу Муслимани и Срби, једни другима све живо, побићемо вас, заклаћемо вас, је ли Ви знате која је ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одговорили сте.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам схватила да није било, осим што сте једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико имате још питања?

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате.

Пауза. Наставићемо значи са питањима браниоца, може ако хоће и окр. Сима може да постави питања, па ћемо да видимо даље. Значи пауза до 13 часова.

Наставља се главни претрес у 13,15 после паузе.

Реч имају браниоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ће, јесте се договорили? Колегинице Живановић. Па он је већ, он је имао прилику да пита, добро, ајде изволите. Да, да, изволите.

АДВ. ИВАН ЈАНКОВИЋ: Ја ћу поставити само пар питања, прво питање је да ли су три оштећене «Алфа», «Бета» и «Гама» у том периоду када сте их Ви тамо виђали могла да се једна са другом сретну, виде и да ли сте Ви уопште видели да су се сретале, причале?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, могле су и виделе су се.

АДВ. ИВАН ЈАНКОВИЋ: И само ми кажите још када сте помињали догађај везан за одлазак за Србију и предметни сандук са експлозивом, бомбама већ чиме, ко је од две, ко је од три оштећене био присутан ту, ко је био у том месту, у тој кући?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Све три су биле у кући, а у просторији је била само «Бета» и моја супруга.

АДВ. ИВАН ЈАНКОВИЋ: И само да нам објасните шта значи пошто сте рекли да је постојао неки вид заштите, да је свака од оштећених пре него што сте Ви дошли у Малешин била са неким заштитником, ако можете само да објасните шта отприлике то значи?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па ето имала је некога ко ће је заштити, ко ће јој помоћи, ко, ето тако, Муневера у том моменту није имала никога, у том моменту вероватно су зато и хтели њу да воде, претпостављам, то је претпоставка не би желео да, тако да ето. То је то.

АДВ. ИВАН ЈАНКОВИЋ: Немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а та заштита сад кад сте већ споменули, да ли су оне биле заштићене од заштитника?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја могу да говорим само о мом случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате у ком смислу Вас питам значи да ли су морале да имају сексуалне односе са њима, да ли су морале да им перу, да им кувају, да им спремају, да живе са њима?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја то сада не би за друге могао да кажем, могу да говорим у моје име и у име моје супруге. Ја и моја супруга нисмо имали односе до пре, тек кад смо дошли у Руму после два, три месеца, не могу вам тачно рећи, али два, три месеца. Ја од првог момента када сам је видео, то је прелепа жена, ја то вама не могу описати, разумете, али било би глупо са моје стране да ја покушам нешто у тој ситуацији, разумете јадно, како да вам објасним тако да ја сам њу волео од првог момента када сам је видео, од првог момента, а то сам јој рекао тек два три месеца, а стварно за друге ја могу да кажем да претпостављам и једно и друго, погрешитићу господине судија, нећу да грешим душу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи не знате за то, нисте знали?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неће нико, морате Ви.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Овде нема дугменце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробајте код колеге.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ево јесте. (Бранилац оптуженог Стојановић Зорана) Ја бих Вас молила да сконцентришете само своју пажњу на период Вашег боравка у овим просторима Малешин и редом, од момента када сте дошли како кажете 17. августа, да ли сте икада Ви лично присуствовали или видели било какву сцену физичког малтретирања, психичког малтретирања, сексуалног злостављања једне од ове три

заштижене сведокиње «Алфе», «Бете» и «Гаме», а да је то починио Стојановић Зоран?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја могу да кажем да нисам.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала то би ми било сасвим довољно. Такође ћу Вас замолити да ми кажете везано за одлазак Стојановић Зорна са једном од оштећених са тих простора, да ли је Вама нешто лично и непосредно познато, кад су отишли, како су отишли, да ли сте чули од њега непосредно нешто?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То сам чуо после одласка.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала и још једно питање ћу Вас замолити да ми кажете, споменули сте сами тај термин заштитник.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Стварно не знам како друкчије.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Прихватамо то као Ваш термин, такође сте одговорили на питање да ли су имали заштиту од заштитника како Вам је председник већа поставио питање, а ја бих Вас сада молила да ми кажете, да ли сте присуствовали било када током тог боравка на том простору ситуацији да се Стојановић Зоран сам у друштву те своје оштећене чији је био заштитник како кажете Ви, са њом свађао, да је тукао, да је злостављао на било који начин а да сте Ви то видели? Значи њу и њега само?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Једино што сам ја њих двоје видео, видео сам неколико пута када пролазе или кад долазе и кад преузимају ручак, када иду код неког претпостављам на кафу или тако нешто.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја ћу сада да покушам, хвала Вам, ја ћу сада да покушам као пуномоћник да ми дате једно описно виђење ситуације, а како Вам је лично тај однос између њих двоје, на шта Вам је тај однос лично?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Стварно не знам како да то дефинишем.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Као она иде, ево ако ми дозволи председник већа да ја мало сугеришем просто својим неким коментаром.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде, немојте много.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не пуно, али мало, она напред он за њом, руке везане на леђа или иду један поред другог па причају, или иду па се смеју или иду па се свађају.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Иду и причају.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Или он је удара, шутира ногом или значи.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Иду и причају. Иду, или иду само или иду и причају.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала лепо, ја нећу више за Вас имати питања, а ако ми веће љубазно дозволи само би ставила једну примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, како да не.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала лепо. Ставила би примедбу на испитивање које је спроводила госпођа Кандић, тај начин рада је просто добро познат мени јер се сусрећемо у неколико предмета, а он је увек битно шири и битно далекосежнији од онога што је предмет оптужбе. Ту се уводе имена, уводе ситуације, а мислим да у овој нашој оптужници имамо превише чињеница и конкретних доказа које треба да расправимо да не бисмо ширили даље, ја сам видела да је веће реаговало, али просто морам да задовољим своју професионалну савест и да ставим ту врсту примедбе. Такође, молила би да ме веће исправи ако сам погрешила, госпођа Кандић и госпођа Славица, извињавам се заборавила сам презиме, Јовановић, је данас већу предала пуномоћје за заступање оштећеног Рибичић Зије, да ли то по мишљењу већа присутнима дозвољава могућност да расправљају о свим оштећенима, штите интересе свих оштећених, поготово у ситуацији када је сведок данас у својој одбрани казао да није присуствовао целокупном догађају који је везан за оштећеног Рибичић Зију. Хвала немам више ништа. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Хоћете исто, примедба на примедбу, хоћете само. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја морам да кажем да ја веома ценим госпођу Живановић, али њен начин постављања питања је просто понижавајући, она хоће да сугерише да је између њих био неки емоционални однос, да су се срели и заљубили, али то је недопустиво, то је деградирајуће, они се налазе све те оштећене се налазе у једној ужасној ситуацији, нема говора о томе да је у питању нешто природно нормално, како Ви хоћете да сугеришете и ја Вас молим да то не радите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Немојте, немојте, завршили смо. Да ли знате колико је Стојановић Зоран имао година тад, Трчко?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Колико је година имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, у то време?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па могу да претпостављам само, не знам тачан податак, ако ми дозвољавате, могу да претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Па неких шта ја знам 35-40 година, то је моја нека процена, можда грешим али чини ми се да је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате колико је његова заштићена особа имала година?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да ли 15 или 16, тако нешто мислим да сам у списима прочитао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Можда грешим, али 15 или 16.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је то, хвала, добро. Ништа, ако нема више питања, сад би погледали неке фотографије. Да ли може режија да нам стави на документ камеру, е одлично, 20 ставите. Је ли видите?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Сад је мутна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само 20.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Добро је. Сад је опет мало мутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћемо да.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Добро, добро.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да се окривљеном показује фотографија број 20 која се налази у списима предмета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли препознајете те куће и тај крај?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Чини ми се да је ова, мислим да је то фотографија, не видим овде ћошак, мислим да је број 20 чини ми се. Ако можете само мало да проверимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20 је, јесте кажите.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Мислим да је ова лево фотографија, моје лево, да је то фотографија куће у Малешину у којој сам ја био смештен, само ми се чини да је испред те куће између те куће и пута овај тамнији објект што има, ја мислим да тај објект тада није био, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле то је кућа у Малешину где сте ви били смештени?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Где сам ја био смештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова лево, ова у шумарку?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Моје лево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова десно, бела кућа?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Та исто кућа чини ми се да је то кућа исто где је била јединица смештена, али не знам како да је назовем сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био смештен у тој десној кући?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Мислим да је у тој кући био Грујић, Груја, Грујић, Шевић, његова девојка, та друга девојка и било је још један или два припадника, али ја вама сад не могу рећи имена. Заборавио сам године су прошле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Мислим да је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево прво ову.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То је та кућа број 21 само са предње стране снимана, та где сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је окривљени на фотографији број 21 препознао кућу у којој је он био смештен у Малешину.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Али опет се види један објект са десне стране, мислим да тај објект није онда био, мислим да је двориште било празно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли препознајете ову кућу?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Можда је то ова кућа малопре што смо гледали поред те где сам ја био смештен, нисам сигуран стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је окривљеном показана фотографија број 22.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Из ове перспективе стварно нисам баш најсигурнији, али мислим да је то то. Стварно не би желео да погрешим, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

И не може из ове перспективе да буде сигуран да се ради о кући која је мало пре приказана на фотографији, а ради се о кући са десне стране.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Идемо фотографија број 23, па и 24 пошто су.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Мислим да и ова претходна, мислим да су идентичне куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и 24 иста фотографија. Значи 23 и 24 налази се иста кућа.

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, иста кућа чини ми се али са оне стране ми је лакше препознати, стварно не би желео да грешим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Мислите да је као и 22?

ОКР. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ајмо даље.

Показује се фотографија број 25.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете то да препознате?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не.

Окривљени не препознаје објект.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на фотографији број 26?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам ни ко је ово, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није вам познато.

Где окривљени такође не може да каже о ком је објекту реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фотографија бр.27?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Личи на једну кућу у Клиси кад смо били али нисам сигуран, личи на једну кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац клима главом.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. 28?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам која је ово кућа, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Показује се фотографија број 29.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам која је ово кућа, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да препознате?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а број 30?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, не знам.

Такође не препознаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И последње две фотографије што се тиче ових објеката које ћу вам показати то су фотографије број 31 и број 32.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ово је, 31 је кућа у којој смо били у Клиси смештени, у којој сам ја био у Клиси смештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте ту били?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте били смештени у тој кући?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја и супруга смо били, садашња супруга опростите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Смо били на другом спрату смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То сад овако како степенице ове овде што видите иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био још неко?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: До краја куће па иза куће опет иду степенице горе на други спрат, тако да није изнутра се ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је још био у кући?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Отац је мој био на првом спрату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био на првом.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, а први спрат доле, нисам сигуран да ли је ова кућа с поља била омалтерисана у то време а приземље ово није било изнутра омалтерисано у то време и кориштено је као дежурана, као ето тако где су се окупљали сви кад се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Фотографију број 32 само да констатујемо.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ту су поред чесме неке, ово није било чини ми се онда, исто та кућа 32.

Окривљени констатује да се ради о истом објекту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Сад имамо три фотографије са лицима, односно припадницима јединице, две фотографије су оне које су ваше фотографије.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, то нису моје фотографије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису ваше фотографије?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, то нису, ја моје фотографије имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате ви ваше фотографије?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја моје фотографије имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оне које нам је предала сведок «Алфа».

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Само није рекла чије су, али нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ставићемо на документ камеру фотографију означићемо са бројем 1, или А, са словом А где се у горњем реду налази шест лица који стоје, а у доњем реду четири лица која се виде и једно лице које се види до пола које чучи, па ћемо да видимо од горњег реда крећемо с лева на десно.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Са мојег лева на десно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С лева на десно и ваше и моје.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Први је Богдан, други не знам како се зове, трећи је или Груја или Грујић или сад већ нешто слично тако углавном, четврти сам ја, пети је Дејан Нешић, шести не знам ко је, мислим да тај и није припадник јединице овај што је на броју 6, седмог не видим, видим само до рамена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево види се.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Е тај дечко и још три дечка, тај дечко и још три дечка, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који, је ли говорите о овом дечку горе који стоји коме се не види лице?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Што држи руку на лицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што држи руку на лицу?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Тај. Тај дечко и још три дечка, та тројица нису на овој фотографији него само он, они су дошли да ли дан пре фотографисања и таман су задужили униформе и оружје и сутрадан су раздужили то и отишли, њих су исто послали из бригаде доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу само да исправим записник пошто сада овде се добро види, значи у горњем реду седам лица, у доњем реду има пет лица, с обзиром да се ова последња два лица с десне стране нису добро видела на документ камери. Идемо сада значи доњи ред, лица која чуче.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Доњи ред исто са лева на десно: мој отац, овај исто човек је био у јединици али ја не могу да се сетим имена овај други по реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај са кучетом?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Што држи куче, не могу да се сетим имена, трећи је Гавра, четврти је Лазић покојни и пети је тај да ли Алијић или Алић већ како се презива али знате на кога мислим, он је пети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Показује се фотографија која се означава са словом Б где има више лица и где се испред налази велика гума црне боје.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: То је та гума што је избушена приликом напада на мене у Клиси кад сам возио камион, па је скинута да се окрпи али нису успели па је касније однета у Зворник.

Окривљени појашњава да се ради о гуми која је пробушена приликом напада на њега у Клиси.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Покушали су да је окрпе нису успели па је однета у Зворник доле па окрпљена.

Па позван да укаже на лица која се налазе на фотографији у горњем реду изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто ћемо с лева на десно.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: С лева на десно горњи ред овај човек, ја опет кажем не могу да се сетим како се човек зове, овај што држи снајпер. Поред њега је Богдан то је број 2, број 3 је један дечко од ове четворице што сам навео да су дошли задужили се и сутрадан се раздужили и отишли, број 4 је мој отац, иза њега је Такси, број 5 је тај Груја, Грујић, како се већ зове, поред њега је шести је Дејан Нешић, иза Дејана Нешића и тог Грујића стоји Савкић, а иза Савкића само се глава види рука на челу Трчко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Трчко?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, поред Дејана Нешића је Славица, онда идем ја, па иде један од те четворице што је и на прошлој слици био, па иде тај Алић или Алијић, па опет тај дечко што мислим да није био

уопште припадник јединице, можда и грешим можда је и био па је тад негде напустио али мислим да није био припадник јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се слика толико онда?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што воли да се слика?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не знам господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Идемо сад доњи ред с лева на десно.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Доњи ред један од те четворице опет што су били па отишли сутрадан, овај исто не знам ко је поред њега овај старији што се види бела мајица испод кошуље то не знам ко је, никад човека у животу видео нисам, само на тој слици тада, онда трећи је исто тај не знам како се зове, исто је припадник јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Трећи по реду с лева на десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са кучетом, добро.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да, да, опет држи куче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај исти, добро.

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Четврти је Гавра, пети је Лазић, шести је опет један од те четворице што су дошли па сутрадан се раздужили и отишли овај задњи је, ја не могу да се сетим сад, има неки чудан надимак, чудно име, не могу да се сетим како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није Ђамши?

ОКР.ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Или је тако или је нешто слично али је нешто необично у сваком случају, нама необично овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте објаснили када су то сачињени ти снимци.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Задњи или предзадњи дан у месецу августу,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Два, три дана пре преласка у Клису у јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Малешкић, јел тако?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ово је Малешкић и испред куће у којој сам ја био смештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој сте били смештени, а овај камион иза, то је тај камион?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Наш камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сте Ви имали, добро. Показаћемо и последњу фотографију, обележићемо је са «В», добро. Да ли знате можда где је ово снимано?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Испред команде у Петковцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Петковцима, добро. Ко је сликао то?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја мислим да је сликао неко од Петковчана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Петковчана?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ово је официр из њихове команде, овај скроз десно у горњем реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево сада горњи ред да кренемо опет са лева на десно.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Први је са лева на десно Гавра, други је Дејан Нешић, трећи је мој отац, четврти је тај Груја, овај пети не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он припадник те јединице Петковци?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Јесте, али не могу да се сетим сада како се он зове, надимак или шта ја знам. Шести је тај из команде, онај тамо иза што стоји на улазним вратима, је исто тамо неки ту Петковчан тај, да ли је из команде, да ли је стражар, не знам, није наш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из команде, шта, чега?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Команде села, да ли је то територијална одбрана?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Сада не знам да ли су из територијалне одбране, или су били војска, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доњи ред.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Доњи ред, са лева на десно, ја сам први, други је један дечко кога су звали «Пакрац», њега су исто из команде послали, он је касније дошао, трећи је Мрки, е сада овде, овај што чучи, што му је окренута глава, он је дошао касније, али ја не знам, не могу да се сетим његовог имена сада да вам кажем како се звао или надимак или презиме или шта ја знам. И за њега исто дечко касније је дошао, не могу да, после мене, када кажем касније, мислим после мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: После 17. августа. Овај предзадњи је исто припадник јединице, његовог надимка ћу се сетити, имена не знам, али надимка ћу се сетити, сада тренутно не могу. Задњи је Богдан, а овај предзадњи, сетићу се његовог надимка, али сада тренутно не могу. Задњи је Богдан, у сваком случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је то. Да ли има неких питања у вези са фотографијама? Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се оптужени изјаснио за ово лице које стоји на вратима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, из команде села у Петковцима.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да ли из команде или је стражар, не могу знати, само није наш Петковчанин.

НАТАША КАНДИЋ: А има још некога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не види се.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Исто су ти мештани из Петковаца, не познајем људе, не знам имена ни надимке, ни било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите, тужилац има допунско питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оптужени се изјашњавао о томе да је реакција његова или неког другог према неким могла да буде правилно схваћена, да тако кажем, док су други људи, како се он изјаснио, били непредвидиви, били су лошији и њима се није могло наређивати или тешко им се могло наређивати. Који су то људи?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја претпостављам, могу да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питање за Вас, да ако можете.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја претпостављам да је то тако, разумете, јер ја када неке људе погледам, ја нисам, не бих никада у друштву био са њима, ни у војсци, ни у цивилству, ни у граду, нити би ми тај човек био пријатељ, једноставно, Ви процените, разумете, са ким можете да имате неки контакт и неки однос пријатељски, нешто, а видите ко је тотално дијаметрално супротан од Вас. Било је људи за којима ја никада не бих се дружио, разумете, не бих био пријатељ, не бих био, разумете, оно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да кажете, имена њихова уколико знате или надимке?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Шта ја знам како се ко од њих зове. Било је тих, тројица, четворица, петорица, када сам дошао, имао сам тај сукоб са њима сутрадан, без даљњег, мислим, то је дно дна, а од ових осталих овде, па било је људи, јер тај Груја Грујић, на пример, не знам, ја никада не бих том човеку пружио руку у животу, никада не бих стао са њим, разумете, да попијем кафу или да ме неко види са таквим човеком, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте приметили да су они такви?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Једноставно, ако неко дође, не каже вам здраво уопште, ако вас неко гледа онако па, шта даље више да, шта ће ми даље од тога, разумете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу они били припадници исте јединице где сте и Ви били?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Јесу, јесу. Али, разумете, ако су то нормални људи који дођу, јаве се, еј здраво, ја сам тај и тај, пружи руку, постоји неко ко је онако некултуран, ко је дно дна, не знам како другачије да Вам објасним, разумете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви се јављате као добровољац, желите да останете ту, међу таквим људима.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Ја сам Вама рекао зашто сам то урадио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да знам то, него у својој одбрани рекли сте и ту чињеницу да ко је добровољац, он једноставно се раздужи и оде, нема он шта коме да се пријављује, претпоставка, дошао сам, одлази. Ви сте сами дошли, а то су такви људи са којима Ви не би ни кафу попили?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Пазите, хоћете да кажете да, ја не знам шта је ту сада питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питање је, причате о људима са којима сте остали добровољно. Ја сада питам, ту Вашу добровољност да појасните, зашто остајете са таквим људима због којих не бисте са њима ни кафу попили, они су лоши људи, непредвидиви, тешко може да им се наређује и тако даље? Ваш је отац командир те јединице, јесте ли Ви тражили од оца да Вам помогне да се вратите кући?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да је то само зависило од мог оца, ја бих то вероватно и сигурно урадио, али ја Вама опет кажем зашто сам ја остао тамо. Ја сам могао сам да се окренем и да одем, шта би онда било са мојом данашњом супругом? То није тако једноставно као што Ви мислите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте питали оца да се вратите?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Нисам, довољно је зло било, још треба и ја сада да правим и да закувавам да дође до нечега, не дај боже још горе, па да некога носим на савести.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви питали да напустите јединицу и да вас двоје заједно одете?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Опростите нисам Вас разумео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли питали Вашег оца као командира те јединице, да напустите јединицу и заједно одете?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Не, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Због чега нисте?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Зато што нисам хтео да погоршавам ствари, не знам како ће неки из јединице реаговати. Не желим да ја нешто започнем што нисам у стању да истерам до краја и да због моје луде главе и непромишљености, неко изгуби главу, неко ко је ни крив ни дужан. Значи, не пада ми напамет, ни једног јединог секунда. Ако имам право своју главу да ризикујем, туђу немам право да ризикујем, а најмање од моје садашње супруге, значи не пада ми напамет макар то трајало пет година и пет година ја стојим уз њу и трчим уз њу и штитио је и чувао, али само да јој сачувам главу, значи не пада ми напамет, секунде једне да ја ризикујем живот од моје супруге, ни било кога другог, на памет ми не пада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још једно питање, Ви сте више у форми предлога рекли да сте поднели захтев СУП-у у Руми да Вам се изда дозвола за пиштољ, па, који сте Ви захтев лично, наводно предали.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ме занима, шта хоћете тиме да доказујете, која је сврха, да бих ја као тужилац помогао у томе да се то прибави?

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Шта хоћу да доказујем?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Стварно, ја сам у то време био у Руми, разумете и дешавале су се ствари, ја сада Вама могу довести пет сведока, људи код којих сам ја радио, људи који су радили са мном, који су ми газде били, сведочили су, ником ништа, ево Дамира десет месеци у затвору ни кривог ни дужног. Постоје правни акти на које ја не могу да утичем, а ето, хвала богу што сам то тада поднео, нисам никада купио, нисам искористио. Добио сам одобрење, нисам га никада искористио. Али остало је, хвала богу у архиви СУП-а, па да видим како ће то неко да поцепа и да баци да није постојала. Ако може моји сведоци, ако може да се помисли за њих не знам шта, ово не може, не може суд, у суду архиву нико да уништи, не може у дому здравља нико, не може код матичара, не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако имате још неко питање. Ако нема више питања, окривљени Богдановић Сима немате?

Окр. СИМА БОГДАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате право да постављате питања.

Окр. СИМА БОГДАНОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Ако нема више питања можете да седнете.

Окр. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема на чему. Имамо сада Стојановић Зоран.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес одложи.

Наставак се заказује за дан:

15. септембар 2010. године,
са почетком у 9,30 часова.

Наставиће се саслушањем окривљеног Зорана Стојановића.

Довршено у 13:40 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА